

อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาเดิม

บทเรียนที่ 3

พันธสัญญาของพระเจ้า

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®)) สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย ครอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers) ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)
เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้
นำคริสเตียนมากมายรอบโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้
เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่
ระบบมัลติมีเดีย ทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้
หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคูมิตร
หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต
และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล
ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล
ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด

เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี
และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์

บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม
และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ
และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium

ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์
มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ.

สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวิดีโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล
และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น.

และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม
รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3)

ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้
ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี

หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา

และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้น ได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา

www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ.....	1
อาณาจักรและพันธสัญญา	1
การค้นพบทางโบราณคดี.....	2
ความเข้าใจจากพระคัมภีร์	4
ประวัติศาสตร์พันธสัญญา.....	7
พันธสัญญาสากล	8
อาดัม	8
โนอาห์.....	9
พันธสัญญาประชาชาติ.....	11
อับราฮัม.....	11
โมเสส.....	12
ดาวิด.....	13
พันธสัญญาฉบับใหม่	14
พลวัตของพันธสัญญาต่าง ๆ.....	16
พันธสัญญาสากล	17
อาดัม	18
โนอาห์.....	19
พันธสัญญาประชาชาติ.....	20
อับราฮัม.....	21
โมเสส.....	22
ดาวิด.....	24
พันธสัญญาฉบับใหม่	24
ประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า	28
การแบ่งมนุษยชาติออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ.....	28
ภายในพันธสัญญา.....	28
ผู้ถูกรวมเข้าและผู้ถูกแยกออก	30
การใช้พลวัตแห่งพันธสัญญา	31
ผู้ไม่เชื่อที่ถูกแยกออก.....	31
ผู้ไม่เชื่อที่ถูกรวมเข้า	33
ผู้เชื่อที่ถูกรวมเข้า.....	34
สรุป.....	36

อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาเดิม

บทเรียนที่ 3

พันธสัญญาของพระเจ้า

บทนำ

ถ้าคุณเป็นนักศรัทธาผู้ยิ่งใหญ่ในโลกโบราณ และได้หมยมันที่จะขยายการปกครองออกไปเหนือชาติอื่น ๆ คุณจะขับเคลื่อนอาณาจักรของคุณอย่างไร? จะวางนโยบายรากฐานของจักรวรรดิของคุณที่เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไร? คำถามเหล่านี้ น่าสนใจ น่าถามเมื่อเราศึกษาเรื่องพันธสัญญาเดิม

เนื่องจากพันธสัญญาเดิมนำเสนอพระเจ้าในฐานะกษัตริย์เบื้องบนสูงสุด ผู้ที่หมยมันที่จะขยายอาณาจักรหรือแผ่นดินของพระองค์ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก ชาวอิสราเอลโบราณรู้ว่ากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่เป็นมนุษย์ในยุคของเขาปกครองอาณาจักรที่ขยายออกไปโดยผ่านสนธิสัญญาหรือพันธสัญญาระหว่างประเทศ ฉะนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่พวกเขาจะเรียนรู้ว่าพระเจ้าขับเคลื่อนแผ่นดินของพระองค์ที่ขยายออกไปโดยใช้พันธสัญญา เช่นเดียวกัน

พันธสัญญาของพระเจ้าได้สถาปนานโยบายพื้นฐานที่ปกครองแผ่นดินของพระองค์เมื่อขยายออกไปทั่วโลก นี่เป็นบทเรียนที่ 3 ในชุดบทเรียน “อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาเดิม” และเราตั้งชื่อบทนี้ว่า “พันธสัญญาของพระเจ้า”

ในบทนี้ เราจะสำรวจว่าพระเจ้าปกครองแผ่นดินของพระองค์อย่างไรโดยผ่านชุดพันธสัญญา ในการขับเคลื่อนแผ่นดินของพระองค์ไปทั่วโลก

ตามที่เรากำลังศึกษาบทเรียนชุดนี้ว่าหนังสือต่าง ๆ ในสารบบพันธสัญญาเดิมถูกเขียนขึ้นเพื่อคนของพระเจ้าในหลากหลายยุคสมัยและสถานการณ์ แต่มุมมองต่าง ๆ ของหนังสือแต่ละเล่มตั้งอยู่บนชุดความเชื่อที่ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมทุกคนมีร่วมกัน พวกเขาเชื่อว่าจุดประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ก็คือ เพื่อขยายแผ่นดินของพระองค์จากสวรรค์ไปสู่สุดปลายแผ่นดินโลก และพวกเขายังเชื่อด้วยว่าพระเจ้าดำเนินการขยายแผ่นดินของพระองค์ในยุคสมัยต่าง ๆ โดยผ่านชุดพันธสัญญาหลัก ในความเป็นจริง

ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมเขียนพระวจนะเพื่อขยายแผ่นดินของพระเจ้าโดยประยุกต์นโยบายแห่งพันธสัญญาเพื่อรับมือกับความท้าทายต่าง ๆ ในหลากหลายสถานการณ์ ด้วยเหตุนี้ การเข้าใจพันธสัญญาของพระเจ้าจึงสำคัญอย่างยิ่งต่อการตระหนักถึงความสำคัญของทุกส่วนในพันธสัญญาเดิม

การสำรวจพันธสัญญาของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมจะแบ่งออกเป็นสี่ส่วนหลัก หนึ่ง เราจะศึกษาความเชื่อมโยงสำคัญระหว่างแผ่นดินของพระเจ้าและพันธสัญญาของพระองค์ สอง เราจะดูที่ประวัติพันธสัญญาของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม สาม เราจะศึกษาพลวัตของชีวิตในพันธสัญญาเหล่านี้ และสี่ เราจะสำรวจประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า เราจะเริ่มที่ความเชื่อมโยงระหว่างแผ่นดินของพระเจ้าและพันธสัญญาของพระองค์

อาณาจักรและพันธสัญญา

ทุกคนที่คุ้นเคยกับพันธสัญญาเดิมจะรู้ว่าแนวคิดเรื่องพันธสัญญาสำคัญอย่างยิ่งต่อความเชื่อของอิสราเอล คำภาษาฮีบรูที่มักถูกแปลว่า “พันธสัญญา” (คือคำว่า “berith”) พบมากกว่า 280

ครั้งในพันธสัญญาเดิม และแนวคิดเรื่องพันธสัญญานี้มักเชื่อมโยงกับคำศัพท์อื่น ๆ เช่นกัน ความโดดเด่นของพันธสัญญาต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมนั้นปฏิเสธไม่ได้ แต่น่าเศร้าที่คนมากมายเข้าใจผิดเกี่ยวกับลักษณะพื้นฐานของพันธสัญญาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ เขาไม่เห็นว่าเป็นพันธสัญญาต่าง ๆ ของพระเจ้ามีความเชื่อมโยงกัน และไม่อาจแยกออกจากการปกครองของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ผู้สูงสุด และการเติบโตของแผ่นดินของพระองค์บนโลกนี้ และไม่เห็นว่าเป็นพันธสัญญาของพระเจ้าสัมพันธ์กับแผ่นดินของพระองค์อย่างไร? อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างคำสอนเกี่ยวกับสองสิ่งสำคัญนี้ในพันธสัญญาเดิม? เมื่อสำรวจความเชื่อมโยงระหว่างจุดประสงค์แห่งแผ่นดินของพระเจ้าและพันธสัญญาของพระองค์ เราพิจารณาในสองทิศทาง ทิศทางแรก เราจะกล่าวถึงการค้นพบบางอย่างทางโบราณคดีเมื่อไม่นานมานี้ ซึ่งช่วยให้เรามีภูมิหลังอันมีค่าเพื่อทำความเข้าใจความเชื่อมโยงเหล่านี้ และทิศทางที่สอง เราจะศึกษาว่าการค้นพบเหล่านี้ให้ความรู้สำคัญแก่เราอย่างไรเกี่ยวกับแนวคิดในพระคัมภีร์เรื่องพันธสัญญาของพระเจ้า เราจะเริ่มด้วยการค้นพบทางโบราณคดีบางประการเมื่อไม่นานมานี้ที่ช่วยให้ความกระจ่างแก่เราในหัวข้อนี้

การค้นพบทางโบราณคดี

ผู้ติดตามพระคริสต์ประกาศยืนยันอย่างถูกต้องว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ดลใจให้มีการเขียนพระวจนะเล่มต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมขึ้น และหนังสือทั้งหมดนี้เป็นพระวจนะของพระเจ้าสำหรับทุกยุค ทุกสมัย ทุกสถานที่ แต่เราต้องระลึกเสมอว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ดลใจให้เขียนพระวจนะเหล่านี้เพื่อชาวอิสราเอลโบราณเป็นอันดับแรก ประสบการณ์ต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมของชาวอิสราเอลโบราณเตรียมความพร้อมให้พวกเขาเข้าใจการเปิดเผยของพระเจ้าในยุคของเขา และเรากำลังจะเห็นว่า การค้นพบหลายประการทางโบราณคดีในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่แล้ว จะช่วยให้เราเรียนรู้ว่าชาวอิสราเอลผู้สืบทอดนั้นเข้าใจถึงความเชื่อมโยงพื้นฐานระหว่างพันธสัญญาของพระเจ้าและแผ่นดินของพระองค์ได้อย่างไร มีพระราชสาส์นสามประเภทจากพื้นที่ตะวันออกโบราณที่มักปรากฏข้ออ้างอิงถึงพันธสัญญาในพระคัมภีร์ ประเภทแรกได้แก่ “ราชสนธิสัญญาอันเท่าเทียมกัน” ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่กษัตริย์ผู้มีสถานะใกล้เคียงกันกระทำขึ้นเพื่อเจรจาความสัมพันธ์ภาพระหว่างกัน ประเภทที่สองคือ “บันทึกสมบัตินี้พระราชา” ซึ่งเปิดเผยว่ากษัตริย์ยุคโบราณพระราชทานที่ดินหรือสถานภาพพิเศษอย่างไรแก่ข้าราชการผู้สืบทอด ชื่อ ประเภทที่สามคือ “สนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบริวาร” รวมทั้งเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง อันเป็นข้อตกลงระหว่างประเทศของกษัตริย์ผู้มีอำนาจเหนือกว่ากับกษัตริย์และประเทศที่ด้อยอำนาจ และต้องอยู่ใต้อาณัติ

ในความเป็นจริง จากการศึกษาราชสนธิสัญญาอันเท่าเทียมกันนั้น จึงไม่ยากที่เราจะเข้าใจพันธสัญญาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ได้อย่างลึกซึ้งทุกข้อ เราต้องเข้าใจก่อนว่าพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงมนุษย์ที่มีสถานภาพเท่าเทียมกันซึ่งเจรจาเงื่อนไขพันธสัญญาระหว่างกันด้วยตัวเองได้ แต่ในกรณีพันธสัญญาของพระเจ้า พระองค์ไม่เคยเจรจากับมนุษย์ เพราะฐานะมนุษย์มิได้เท่าเทียมกับพระองค์เลยแม้แต่น้อย ทุกครั้ง พระองค์ใช้พระราชอำนาจกำหนดเงื่อนไขทุกอย่างในพันธสัญญาของพระองค์ นอกจากนี้

นักวิชาการพระคัมภีร์ได้เน้นที่ลักษณะคูนานที่สำคัญระหว่างพันธสัญญาของพระเจ้าในพระคัมภีร์และบันทึกหลงต่างๆ

โดยตั้งข้อสังเกตเป็นพิเศษถึงความเชื่อมโยงที่เน้นถึงการที่อิสราเอลได้รับแผ่นดินพระสัญญาเป็นมรดก รวมทั้งการที่พระเจ้าได้เลือกตระกูลของดาวิดให้เป็นราชวงศ์ของอิสราเอล แต่เราจะได้เห็นในไม่ช้าว่าลักษณะคูนานเหล่านี้มักถูกเข้าใจผิดบ่อยครั้ง

แต่พระราชสาส์นโบราณที่ได้ช่วยขยายความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพันธสัญญาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ได้ดีที่สุดได้แก่สนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบรรณาการ เอกสารโบราณเหล่านี้ทำให้เราเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าผู้เขียนพระคัมภีร์มีความเข้าใจอย่างไรในเรื่องสัมพันธภาพระหว่างแผ่นดินของพระเจ้าและพันธสัญญาของพระองค์

ในโลกยุคพันธสัญญาเดิม ฟาโรห์แห่งอียิปต์ รวมทั้งบรรดากษัตริย์ของคนฮิตไทต์ คนบาบิโลน คนอัสซีเรีย และแม้แต่คนอิสราเอลเอง

มักขยายดินแดนด้วยการพิชิตหรือผนวกอาณาจักรที่อ่อนแอกว่า และเมื่อกระทำเช่นนั้น กษัตริย์เหล่านี้ก็สถาปนานโยบายรากฐานสำหรับอาณาจักรที่กำลังขยายออกไป

โดยผ่านสนธิสัญญาหรือพันธสัญญา

นักโบราณคดีได้ค้นพบสนธิสัญญาระหว่างประเทศลักษณะนี้มากมายและได้เรียกเอกสารประเภทนี้ว่า “สนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบรรณาการ”

อย่างไรก็ตาม อย่าให้คำว่า “รัฐผู้ปกครอง” และ “รัฐบรรณาการ” ทำให้เราสับสน “ผู้ปกครอง” ในที่นี้มีตีความหมายเพียงจักรพรรดิหรือมหากษัตริย์เท่านั้น และแน่นอน คำว่า

“บรรณาการ” หมายถึง ผู้ปรนนิบัติ หรือในกรณีนี้ก็คือ “ผู้ปรนนิบัติมหากษัตริย์”

สนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบรรณาการนั้นเป็นการสถาปนานโยบายพื้นฐานที่ควบคุมปฏิสัมพันธ์ระหว่างมหากษัตริย์ คือรัฐผู้ปกครอง และบรรดากษัตริย์ผู้ต่อยกกว่า ซึ่งก็คือรัฐบรรณาการ และชนชาติของกษัตริย์เหล่านั้น ดังนั้น

สนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบรรณาการก็คือข้อตกลงระหว่างประเทศของมหากษัตริย์และกษัตริย์ผู้ต่อยกกว่า รวมทั้งชนชาติของเขาเหล่านั้นด้วย

สถานภาพกษัตริย์ในบริบทตะวันออกยุคโบราณ

โดยพื้นฐานแล้วก็มีหลักการอยู่ในแนวคิดของพันธสัญญา

เราจึงมีหลักฐานที่เป็นสนธิสัญญา สนธิสัญญาโบราณ และในนั้น กษัตริย์

หรือเจ้าผู้ครองนคร หรือที่เราเรียกกันว่า “รัฐผู้ปกครอง”

ก็จะกระทำข้อตกลงกับคนบางกลุ่มที่ได้กลายมาเป็นผู้ปรนนิบัติหรือผู้ถวายบรรณาการแก่เจ้าผู้ครองนคร และเจ้าผู้ครองนครก็นิยามสัมพันธภาพดังกล่าวว่า

เจ้าผู้ครองนคร หรือรัฐผู้ปกครองเป็นผู้กำหนดเงื่อนไขต่าง ๆ

เพื่อคงสัมพันธภาพนั้นไว้ และเจ้าผู้ครองนครอาจกล่าวในทำนองนี้:

“เราจะทำการปกป้องเจ้า เราจะให้ความไพบูลย์แก่เจ้า เราจะมอบอัตลักษณ์แก่เจ้า

เพื่อแลกเปลี่ยนกับการที่เจ้าร่วมมือกับเราโดยการมอบบางส่วนของผลผลิตแก่เรา

โดยการให้ความจงรักภักดีแก่เรา

และโดยการไม่จงรักภักดีแก่กษัตริย์หรือเจ้าผู้ครองนครองค์อื่นใด” ดังนั้น

ในแง่หนึ่ง เอกสารนี้จึงดูเหมือนเป็นข้อตกลงร่วมกันตามสถานการณ์

และหากเราเริ่มคิดถึงสถานภาพกษัตริย์และธรรมชาติแห่งพันธสัญญาในมิติของข้อตกลงลักษณะนี้ สิ่งที่เราจะพบก็คือว่า ส่วนต่าง ๆ

มากมายในพันธสัญญาเดิมดูเหมือนจะสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์กับองค์ประกอบที่

แน่ชัดต่าง ๆ ของสนธิสัญญาโดยรัฐผู้ปกครองเหล่านี้

—ดร. แบรดลีย์ ที จอห์นสัน

สนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบรรณาการ
โดยปกติแล้วประกอบด้วยเจ็ดองค์ประกอบหลัก โดยเริ่มต้นด้วย (1)

บทนำที่ระบุตัวตนของมหากษัตริย์ ตามด้วย (2)

อาร์มภบทเชิงประวัติศาสตร์ที่เน้นถึงพระมหากษัตริย์ของมหากษัตริย์ที่มีต่อประชาชนของรัฐบรรณาการ จากนั้น สนธิสัญญาก็กล่าวถึง (3) ข้อกำหนดเฉพาะเจาะจง หรือกฎหมาย ที่มหากษัตริย์บัญชาให้รัฐบรรณาการต้องปฏิบัติตาม หลังจากข้อกำหนด ก็มักจะตามมาด้วย (4) บทบัญญัติเกี่ยวกับศาสนประจำปีที่ต้องอ่านต่อสาธารณชน และการต่ออายุสนธิสัญญา รวมทั้ง (5) รายนามพยานผู้ร้องขอต่อฟ้าดินให้สร้างเชื่อมั่นในว่าพันธะทั้งปวงจะถูกปฏิบัติตาม จากนั้น สนธิสัญญาเหล่านี้ก็จะกล่าวถึง (6) รางวัลสำหรับการเชื่อฟังและคำสาปแช่งสำหรับการขัดขืน และมักจะจบลงด้วย (7) การกล่าวถึงพิธีเลี้ยงอาหารเพื่อการถวายเครื่องบูชา อันเป็นการกระทำที่สัมพันธ์กันระหว่างประเทศที่มีผลอย่างเป็นทางการ

ลักษณะค่อนานสำคัญหลายประการปรากฏอยู่ระหว่างองค์ประกอบทั้งเจ็ดที่กล่าวมาแล้วใน พันธสัญญาของพระเจ้าตลอดพันธสัญญาเดิม แต่แทนที่จะพิจารณาแต่ละองค์ประกอบ เราจะเน้นแนวทางที่พันธสัญญาในพระคัมภีร์ค่อนาน ไปกับพลวัตอันเป็นพื้นฐานของสนธิสัญญาเหล่านี้

เจ็ดองค์ประกอบหลักของสนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบรรณาการเปิดเผยพลวัตพื้นฐานสามองค์ประกอบที่กำหนดลักษณะสำคัญของปฏิสัมพันธ์ระหว่างมหากษัตริย์และรัฐบรรณาการ

ประการแรก สนธิสัญญาเหล่านี้เน้นที่พระมหากษัตริย์คือความเมตตาที่มหากษัตริย์สำแดงต่อรัฐบรรณาการ ในบทนำ กษัตริย์จะระบุตัวตนของพระองค์ในฐานะผู้ปกครองอันชอบธรรม จากนั้น อาร์มภบทเชิงประวัติศาสตร์จะบรรยายแนวทางเฉพาะที่กษัตริย์ใช้เพื่อสำแดงความเมตตาต่อรัฐบรรณาการ

แนวคิดหลักเรื่องพระมหากษัตริย์นั้นโดดเด่นถึงขนาดที่มหากษัตริย์มักเรียกพระองค์เองว่าเป็น “บิดา” และเรียกรัฐบรรณาการว่าเป็น “บุตร”

จุดเน้นสำคัญที่สองของสนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบรรณาการได้แก่ข้อกำหนดด้านความจงรักภักดีของรัฐบรรณาการ

รัฐบรรณาการต้องปฏิบัติตามกฎหมายของกษัตริย์และส่งบรรณาการในรูปแบบของโลหะมีค่า อัญมณี ทาส ทหาร และผลผลิตบางส่วน ข้อบังคับเหล่านี้บัญญัติไว้ชัดเจน

เพื่อที่รัฐบรรณาการจะแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเป็นข้ารับใช้ที่รู้คุณและจงรักภักดีของมหากษัตริย์

จุดเน้นสำคัญที่สามของสนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบรรณาการอยู่ที่ผลลัพธ์แห่งพระพร [หรือรางวัล] และการสาปแช่ง

มหากษัตริย์ส่งรางวัลโองการไว้เสมอเพื่อประทานรางวัลและการสาปแช่งในแนวทางที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของอาณาจักรของพระองค์ แต่ในสนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบรรณาการนั้น มหากษัตริย์จะประกาศรางวัลที่จะเป็นของรัฐบรรณาการที่สัตย์ซื่อและเตือนถึงการสาปแช่งที่จะตกลงบนรัฐบรรณาการที่ไม่สัตย์ซื่อ

เราจะเห็นว่าลักษณะสำคัญสามประการของสนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบรรณาการจะช่วยให้เข้าใจอย่างชัดเจนขึ้นถึงพลวัตพื้นฐานของสัมพันธ์กันระหว่างพระเจ้าและประชากรแห่งพันธสัญญาของพระองค์ในพระคัมภีร์

เมื่อเข้าใจเกี่ยวกับการค้นพบทางโบราณคดีเหล่านี้แล้ว

เราจะหันไปสำรวจความเข้าใจจากพระคัมภีร์ที่เกิดจากการค้นพบเหล่านี้

ในมิติของความเชื่อมโยงสำคัญระหว่างแผ่นดินของพระเจ้าและพันธสัญญาของพระองค์

ความเข้าใจจากพระคัมภีร์

เราควรกล่าว ณ ที่นี้ก่อนว่า

พันธสัญญาเดิมนั้นบรรยายถึงสัมพันธ์กันหลากหลายชนิดด้วยคำว่า “พันธสัญญา” เช่น

สัมพันธภาพระหว่างเพื่อน คู่สมรส ผู้นำทางการเมือง ชนเผ่า และชนชาติ ปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ในลักษณะนี้เรียกว่าพันธสัญญาในพันธสัญญาเดิม เนื่องจากการผูกพันมนุษย์เข้าด้วยกันอย่างเป็นทางการด้วยพันธะที่ต่างฝ่ายต่างมีต่อกัน บางครั้งพันธสัญญาเดิมเปรียบสัมพันธภาพแบบพันธสัญญาต่าง ๆ เหล่านี้ว่าเป็นเหมือนสัมพันธภาพของพระเจ้ายกกับคนของพระองค์ เราจึงสามารถเรียนรู้อย่างมากเกี่ยวกับสัมพันธภาพของเรากับพระเจ้า โดยผ่านพันธสัญญาหลายรูปแบบในพันธสัญญาเดิม

แต่สิ่งที่เราเน้นในบทเรียนนี้ก็คือ สิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับพันธสัญญาหลัก ๆ ของพระเจ้า คือพันธสัญญาที่พระองค์ใช้เพื่อปกครองแผ่นดินของพระองค์อย่างเด็ดขาด เรามีหกพันธสัญญาในพระคัมภีร์ที่รู้จักกันดี คือพันธสัญญาของพระเจ้ายกกับอาดัม โนอาห์ อับราฮัม โมเสส ดาวิด และพันธสัญญาในอนาคตที่เรามักเรียกว่า “พันธสัญญาฉบับใหม่” ในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ พระเจ้ากำหนดทิศทางแผ่นดินของพระองค์โดยผ่านพันธสัญญาต่าง ๆ เราจะศึกษาแต่ละพันธสัญญาหลักของพระเจ้าในบทเรียนนี้ในภายหลัง แต่ ณ จุดนี้

เราจะแสดงให้เห็นว่า

สนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบาลราชการทำให้เราเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติของพันธสัญญา พระเจ้าได้ลึกซึ้งขึ้นอย่างไร โดยเราจะศึกษาพันธสัญญากับโมเสสโดยสังเขป การมองไปที่พันธสัญญาของพระเจ้ายกกับโมเสสนั้นสำคัญ เนื่องจากพระคัมภีร์เปิดเผยเกี่ยวกับพันธสัญญานี้ยิ่งกว่าพันธสัญญาอื่นใดในพันธสัญญาเดิม

เมื่อเราดูพันธสัญญาที่พระเจ้ากระทำกับโมเสส ก็ปรากฏชัดอย่างรวดเร็วว่าพันธสัญญานี้มีโครงสร้างคล้ายคลึงกับสนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบาลราชการในตะวันออกยุคโบราณ พันธสัญญากับโมเสสประกอบด้วยสามองค์ประกอบที่เราได้เห็นแล้วในสนธิสัญญาเหล่านี้ และความคล้ายคลึงนี้ช่วยให้เราเข้าใจว่า พระเจ้าผู้เป็นมหากษัตริย์ของอิสราเอล

ได้สถาปนาพันธสัญญาของพระองค์เพื่อปกครองแผ่นดินของพระองค์เอง

จงพิจารณาอพยพ 19:4-6

ซึ่งพระเจ้าริเริ่มพันธสัญญาของพระองค์กับชนชาติอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย พระเจ้าตรัสว่า:

‘พวกเจ้าเองได้เห็นสิ่งที่เรากระทำแก่ชาวอียิปต์แล้ว และเห็นวิธีที่เราพาเจ้ามาเหมือนลูกนกอินทรีบนปีกแม่ของมัน และนำเจ้ามาถึงเรา บัดนี้หากเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเราอย่างหมั่นใจและรักษาพันธสัญญาของเรา เจ้าก็จะเป็นกรรมสิทธิ์ล้ำค่าของเราจากประชาชาติทั้งปวงทั่วโลก ถึงแม้ทั้งโลกนี้เป็นของเรา แต่เจ้าจะเป็นอาณาจักรแห่งปโรหิต และเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์สำหรับเรา’ เจ้าจงบอกชนชาติอิสราเอลตามนี้” (อพยพ 19:4-6)

ข้อความนี้แนะนำเสนอบันทึกค่อนข้างยาวเกี่ยวกับพันธสัญญาของพระเจ้ายกกับอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย ซึ่งเริ่มจากอพยพ 19 ถึง 24 ขอให้สังเกตว่าข้อความนี้กล่าวอย่างชัดเจนว่าพระเจ้ากระทำ “พันธสัญญา” กับอิสราเอล และเชื่อมโยงพันธสัญญานี้กับแผ่นดินของพระองค์ ตามที่ได้เห็น ณ ที่นี้ พันธสัญญาดังกล่าวถูกออกแบบให้กระทำตามจุดประสงค์แห่งแผ่นดินของพระเจ้า ด้วยการทำให้อิสราเอลกลายเป็น “อาณาจักรแห่งปโรหิต”

ในข้อความเดียวกัน เรายังได้เห็นพลวัตพื้นฐานสามองค์ประกอบ คือ พระมหากษัตริย์คุณความจงรักภักดีของรัฐบาลราชการ และผลลัพธ์แห่งพระพร หรือการสาปแช่ง อันเป็นลักษณะเฉพาะของสนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐบาลราชการ

ประการแรก พระเจ้าเตือนให้ชาวอิสราเอลระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาเมื่อพระองค์ปลดปล่อยพวกเขาจากการเป็นทาสในอียิปต์ พระเจ้าตรัสในข้อ 4 ว่า:

‘พวกเจ้าเองได้เห็นสิ่งที่เรากระทำแก่ชาวอียิปต์แล้ว
และเห็นวิธีที่เราพาเจ้ามาเหมือนลูกนกอินทรีบนปีกแม่ของมัน และนำเจ้ามาถึงเรา
(อพยพ 19:4)

เช่นเดียวกับกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ในยุคโบราณ
พระเจ้าเตือนชาวอิสราเอลให้ระลึกว่าพระองค์ได้กระทำสิ่งประเสริฐมากมายเพื่อพวกเขา
พระมหากษัตริย์ของพระองค์สำคัญยิ่งต่อสัมพันธ์ภาพที่พระองค์สถาปนาไว้กับอิสราเอลโดยผ่านพันธสัญญาของพระองค์บนภูเขาซีนาย
ประการที่สอง พระเจ้าจึงเรียกร้องให้มนุษย์จงรักภักดีเมื่อพระองค์ได้ริเริ่มพันธสัญญานี้
ให้เราฟังข้อ 5 อีกครั้งหนึ่ง:

บัดนี้หากเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเราอย่างหมดใจและรักษา พันธสัญญาของเรา
เจ้าก็จะเป็นกรรมสิทธิ์ล้ำค่าของเราจากประชาชาติทั้งปวงทั่วโลก (อพยพ 19:5)

เช่นเดียวกับรัฐผู้ปกครองในตะวันออกยุคโบราณ
พระเจ้าเรียกร้องความจงรักภักดีจากประชากรแห่งแผ่นดินของพระองค์
แม้ว่าพันธสัญญาของโมเสสจะถูกริเริ่มและอ้างไว้โดยพระมหากษัตริย์ของพระเจ้า
แต่พระเจ้าก็กำหนดให้คนของพระองค์เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์และถือรักษาบัญญัติต่าง ๆ
ตามพันธสัญญาของพระองค์
ประการที่สาม พันธสัญญาของโมเสสครอบคลุมไปถึงผลลัพธ์ของอิสราเอลด้วย
องค์ประกอบนี้ชัดเจนมากในข้อ 5-6:

บัดนี้หากเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเราอย่างหมดใจและรักษา พันธสัญญาของเรา
เจ้าก็จะเป็นกรรมสิทธิ์ล้ำค่าของเราจากประชาชาติทั้งปวงทั่วโลก
ถึงแม้ทั้งโลกนี้เป็นของเรา แต่เจ้าจะเป็นอาณาจักรแห่งปรีดิ์และเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์
สำหรับเรา’ (อพยพ 19:5-6)

ในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอลจากเบื้องบน พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าถ้าอิสราเอลสละตัวยึด
พวกเขาจะได้รับพระพิโรธ พวกเขาจะเป็นสมบัติล้ำค่าของพระองค์เหนือชนชาติอื่น
พวกเขาจะกลายเป็นอาณาจักรแห่งปรีดิ์สำหรับพระเจ้า เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ และตามที่อพยพ
19-24 แสดงให้เห็นครั้งแล้วครั้งเล่า ถ้าคนอิสราเอลไม่สละตัวยึด
พวกเขาจะตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่งของพระเจ้า

เป็นเรื่องยากที่จะปฏิเสธความคู่ขนานสำคัญระหว่างสนธิสัญญาระหว่างรัฐผู้ปกครองและรัฐ
บรรณาการ กับพันธสัญญาของพระเจ้ายกกับอิสราเอลในยุคของโมเสส
แต่ในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา นักตีความพระคัมภีร์มากมายโต้แย้งว่า บางพันธสัญญาหลักอื่น ๆ
ในพระคัมภีร์คู่ขนานไปกับบันทึกหลวงเหล่านั้นมากกว่า ในมุมมองของพวกเขา
บันทึกหลวงเหล่านั้นมิได้รวมข้อกำหนดเรื่องความจงรักภักดี และผลลัพธ์แห่งพระพร
หรือการสาปแช่งไว้ด้วย ตามแนวทางนี้
นักตีความกลุ่มนี้แย้งว่าพันธสัญญาของพระเจ้ายกกับอาดัมและโมเสสเป็นเหมือนสนธิสัญญาระหว่างรัฐ
ผู้ปกครองและรัฐบรรณาการ โดยเป็นพันธสัญญาภาคบังคับและมีเงื่อนไข แต่ในมุมมองนี้
พันธสัญญาของพระเจ้ายกกับโนอาห์ อับราฮัม และดาวิด
รวมทั้งบางแง่มุมในพันธสัญญาฉบับใหม่ก็เป็นเหมือนบันทึกหลวงเหล่านั้นที่เป็นพันธสัญญา
ไม่มีเงื่อนไข

แต่การมองว่าพันธสัญญาบางฉบับในพระคัมภีร์เป็นภาคบังคับ มีข้อผูกมัด
แต่พันธสัญญาอื่น ๆ เป็นเพียงคำมั่นสัญญานั้น ไม่ครอบคลุมเพียงพอ จริงอยู่ในทางโบราณคดีนั้น
บางตัวอย่างของบันทึกหลวงไม่ได้กล่าวถึงข้อเรียกร้องด้านความจงรักภักดีหรือรางวัลและคำสาปแช่ง
อย่างชัดเจน แต่นักวิชาการหลายคนชี้ให้เห็นว่ามีหลายฉบับที่เป็นเช่นนั้น

และนักวิชาการเหล่านี้ตั้งข้อสังเกตอย่างถูกต้องว่ากษัตริย์ในตะวันออกไกลโบราณเรียกร้องความเชื่อฟังจากราชบุตรเสมอ
 ทุกพันธสัญญาของพระเจ้าสถาปนาสัมพันธภาพระหว่างพระเจ้าในฐานะกษัตริย์และคนของพระองค์
 ในฐานะผู้ถวายบรรณาการ ดังนั้น
 ทุกข้อความในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงพันธสัญญาของพระเจ้าจึงเล็งถึง
 หรือนำไปสู่เงื่อนไขด้านพระมหากษัตริย์ คุณความจงรักภักดีของมนุษย์ และผลลัพธ์แห่งพระพร
 หรือการสาปแช่งโดยตรง

บางครั้ง

นักวิชาการด้านพระคัมภีร์เสนอความคิดว่าบางพันธสัญญาก็เป็นคำมั่นสัญญาและพันธสัญญาอื่น ๆ เป็นพันธสัญญาบังคับ

โดยกล่าวว่าแผ่นดินที่ประทานแก่อับราฮัมเป็นไปตามคำมั่นสัญญา

และบทบัญญัติที่ประทานให้บเนญฮาซีนาย คือพันธสัญญาภาคบังคับ แต่จริง ๆ

แล้วสิ่งที่เราเห็นในพระคัมภีร์ และในตะวันออกไกลโบราณก็คือ

ทุกพันธสัญญามีทั้งสองลักษณะคือการให้คำมั่นสัญญา

ขณะเดียวกันคำมั่นสัญญานั้นก็มาพร้อมกับความคาดหวังที่ผู้รับที่จะต้องใส่ใจ

และถือรักษาเงื่อนไขของสัมพันธภาพนั้นด้วย ดังนั้น เราจึงเห็นลักษณะดังกล่าว

ในสนธิสัญญาที่พระเจ้าสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินแก่อับราฮัม และหลังจากนั้น

ในปฐมกาลบทที่ 17 และ 18 ก็มีความคาดหวังดังนี้ ที่ว่า

“จงดำเนินชีวิตตามวิถีทางของเรา

และจงกำชับลูกหลานให้รักษาวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้า

จงรักษาวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้าโดยปฏิบัติตามความชอบธรรมและความยุติธรรม”

ดังนั้น พระเจ้าได้ประทานของขวัญอันยิ่งใหญ่ผ่านพันธสัญญาของพระองค์

แต่ในขณะเดียวกันก็มีความคาดหวังที่คนของพระองค์จะต้องรัก ภักดี

และอุทิศตนแด่เมหากษัตริย์ด้วย

—ดร. เกรกอรี อาร์ เพรร์รี

เราได้แนะนำให้รู้จักความเชื่อมโยงพื้นฐานระหว่างแผ่นดินของพระเจ้าและพันธสัญญาของพระองค์แล้ว ต่อจากนี้ เราจะศึกษาหัวข้อหลักที่สองของบทเรียนนี้ นั่นคือประวัติศาสตร์พันธสัญญาต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิม

ประวัติศาสตร์พันธสัญญา

พันธสัญญาเดิม

เป็นดั่งบันทึกประวัติศาสตร์ให้เราได้เห็นแผ่นดินพระเจ้าพัฒนาในโลกนี้ได้พัฒนาไปอย่างไรก่อน

ที่พระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ และพระวาระจะเลมต่าง ๆ เหล่านี้เปิดเผยว่า ไม่ว่าในยุคของอาดัม

โนอาห์ โมเสส และดาวิด และในยุคพันธสัญญาฉบับใหม่นั้น

พระเจ้าได้ยื่นพระหัตถ์มาอย่างอัศจรรย์ เพื่อริเริ่มพันธสัญญาของพระองค์ เอาละ

พันธสัญญาทั้งหมดถูกออกแบบมาเพื่อขับเคลื่อนการขยายแผ่นดินของพระเจ้า

แต่พันธสัญญาเหล่านี้เน้นที่นโยบายแตกต่างกันตามความเหมาะสมสำหรับแผ่นดินของพระเจ้า ณ

ช่วงเวลาที่แตกต่างกันในประวัติศาสตร์

มีหลายวิธีที่จะบรรยายประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม

แต่เราจะแบ่งพันธสัญญาของพระเจ้าออกเป็นสามกลุ่ม: (1)

พันธสัญญาสากลยุคแรกเริ่มของพระเจ้า; (2) พันธสัญญาประชาชาติที่พระองค์กระทำกับอิสราเอล; และ(3) พันธสัญญาฉบับใหม่ นั่นคือ พันธสัญญาที่ผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมพยากรณ์ไว้ว่าจะถูกเปิดเผย ณ จุดที่สำคัญที่สุดของประวัติศาสตร์ ให้เรามาศึกษาพันธสัญญาสากลก่อน

พันธสัญญาสากล

เมื่อเรากล่าวว่าพันธสัญญากับอาดัมและโนอาห์นั้นมีความเป็นสากล เรานึกถึงความจริงที่ว่าพระเจ้ากระทำพันธสัญญานี้กับมนุษยชาติทั้งปวงในประวัติศาสตร์ดึกดำบรรพ์ ก่อนที่พระองค์จะเลือกอิสราเอลเป็นประชากรพิเศษของพระองค์ คือเมื่อเราตั้งคำถามว่า “พระเจ้าได้สำแดงพระมหากษัตริย์คุณแก่ผู้ใด? ผู้ใดมีพันธะที่จะต้องภักดีต่อพระองค์? ผู้ใดจะได้รับผลลัพท์แห่งพระพรหรือคำสาปแช่ง?” คำตอบก็คือ ทุกคนที่มีชีวิต และเคยมีชีวิตอยู่ พระฉายาของพระเจ้าทุกคนนั้นอยู่ในพันธสัญญากับพระเจ้า เนื่องจากพวกเขาถูกผูกพันเข้ากับพระองค์โดยผ่านพันธสัญญาที่พระองค์ได้กระทำกับอาดัมและโนอาห์

ดังนั้น พันธสัญญาทั้งสองนี้ คือ พันธสัญญากับอาดัม และกับโนอาห์ จึงเป็นพระสัญญาแสนวิเศษกับมนุษยชาติ พันธสัญญาแรกก็คือ พระเจ้าจะส่งบุตรคนหนึ่งมาจากพงศ์พันธุ์ของหญิงผู้นั้น คือเอวา ในฐานะมนุษย์ผู้ที่จะมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา บุคคลผู้นี้คือพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ และพระเจ้าสัญญากับโนอาห์ว่า ถึงแม้มนุษยชาติจะชั่วร้าย และชั่วร้ายยิ่งขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป พระองค์ก็จะไม่ทำลายโลกนี้อีกด้วยอุทกภัยหายนะ หรือด้วยการพิพากษาด้วยภัยธรรมชาติเหมือนที่พระองค์กระทำในยุคของโนอาห์ ดังนั้น พันธสัญญาทั้งสองที่พระองค์กระทำกับอาดัมและโนอาห์จึงพุ่งไปยังเป้าหมายที่ใหญ่กว่าและเป็นราชกิจที่กว้างกว่าของพระเจ้าในการนำความรอดมาสู่โลกนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับพันธสัญญาประชาชาติที่พระองค์กระทำกับอับราฮัม โมเสส และดาวิด

—ดร. ไมค์ รอสส์

เราจะพิจารณาพันธสัญญาสากลตามลำดับเวลา โดยเริ่มที่พันธสัญญาของพระเจ้ากับอาดัม ก่อนที่จะศึกษาพันธสัญญาในยุคของโนอาห์ เราจะเริ่มต้นด้วยพันธสัญญาของพระเจ้ากับอาดัมก่อน

อาดัม

บันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพันธสัญญาของพระเจ้ากับมนุษยชาติโดยผ่านอาดัมนั้น ปรากฏอยู่ในปฐมกาล 1-3 ตามที่เราทุกคนทราบ อาดัมเป็นมนุษย์คนแรก ดังนั้นเราจึงกล่าวถึงช่วงเวลาแรกสุดของประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ไม่น่าแปลกใจที่เราจะพบว่าคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพันธสัญญากับอาดัมนั้นเน้นบางมิติหลักที่เป็นพื้นฐานแรกเริ่มเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้า เราต้องเข้าใจก่อน คำว่า “พันธสัญญา” ไม่ได้ปรากฏในสามบทแรกของปฐมกาลเลย ด้วยเหตุนี้ คริสเตียนบางคนจึงไม่เห็นด้วยว่าพระเจ้ากระทำพันธสัญญาอย่างเป็นทางการกับอาดัม

แต่กระนั้นก็มีหลักฐานสามชิ้นที่บ่งบอกอย่างหนักแน่นว่า จริง ๆ แล้วพระเจ้ากระทำพันธสัญญาแรกกับอาดัมในฐานะตัวแทนของมนุษยชาติ ประการแรก ตามที่เราจะได้เห็นต่อไปในบทเรียนนี้ พลวัตพื้นฐานของพันธสัญญาของพระเจ้า อันได้แก่พระมหากรุณาธิคุณ ความจงรักภักดีของมนุษย์ และผลลัพธ์แห่งพระพรและการสาปแช่ง ปรากฏอยู่ทั่วไปในปฐมกาล 1-3 หลักฐานที่สองที่ว่าพระเจ้าเข้าสู่พันธสัญญากับอาดัมปรากฏในโฮเซยา 6:7 ซึ่งกล่าวดังต่อไปนี้:

พวกเขาทำลายพันธสัญญาเช่นเดียวกับอาดัม ที่นั่นพวกเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อเรา (โฮเซยา 6:7)

ข้อความนี้เปรียบเทียบการกบฏของอิสราเอลต่อพระเจ้าในยุคของโฮเซยากับความบาปของอาดัมในสวนเอเดน และยังกล่าวด้วยว่าอิสราเอลได้ละเมิดหรือทำผิดต่อพันธสัญญาของพระเจ้าอย่างไร เช่นเดียวกับที่อาดัมกระทำในสมัยของเขา

หลักฐานที่สามที่ว่าพระเจ้าเข้าสู่พันธสัญญากับอาดัมปรากฏในปฐมกาล 6:18 นี่คือข้อความแรกในพระคัมภีร์ที่ปรากฏคำว่า “พันธสัญญา” หรือ “เบริธ” (“berith” (ברית)) ในภาษาฮีบรู ในข้อนี้ พระเจ้าตรัสกับโนอาห์ดังนี้:

เราจะทำพันธสัญญาอันมั่นคงกับเจ้า (ปฐมกาล 6:18)

ข้อความนี้มีนัยสำคัญเพราะมิได้ใช้คำศัพท์ธรรมดาในการเริ่มพันธสัญญา โดยปกติแล้ว คำกริยา “คาร์ธ” (“karath” (קָרַח)) ในภาษาฮีบรู ซึ่งหมายความว่าตามตัวอักษรว่า “ตัด” จะถูกใช้เพื่อบรรยายการกระทำพันธสัญญาขึ้นใหม่ แต่คำที่ถูกแปลว่า “สถาปนา” ในข้อนี้มาจากคำกริยา “ควม” (qum (קָמַח)) ในภาษาฮีบรู ซึ่งหมายความว่า “ยืนยัน” หรือ “สถาปนา” พันธสัญญาที่ได้ถูกเริ่มต้นไว้แล้ว

เมื่อพระเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่าพระองค์กำลังจะสถาปนาพันธสัญญาของพระองค์กับท่าน นั้นหมายความว่าพระองค์กำลังจะยืนยันพันธสัญญาที่ดำรงอยู่ก่อนแล้ว นั่นคือ พันธสัญญาที่พระเจ้าได้กระทำกับอาดัมก่อนหน้านั้น

พันธสัญญาที่พระเจ้ากระทำในยุคของอาดัมเกี่ยวข้องกับลักษณะพื้นฐานที่สุดของปฏิสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษยชาติ ด้วยเหตุนี้ เราอาจเรียกสิ่งนี้ว่า “พันธสัญญารากฐาน” ของพระเจ้า ในพันธสัญญานี้ พระเจ้าได้กำหนดแบบแผนพื้นฐานแห่งชีวิตสำหรับมนุษย์ทั้งปวง อาดัมและเอวาถูกกำหนดให้ปรนนิบัติพระเจ้าในฐานะพระฉายาและปโรหิตหลวงของพระองค์ และให้ขยายแผ่นดินของพระองค์ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก พระเจ้าทดสอบความภักดีของทั้งสอง และพระองค์เสนอพระพรอันยิ่งใหญ่แก่อาดัมและเอวาถ้าพวกเขาเชื่อฟังพระองค์ แต่การทรยศของทั้งสองนำไปสู่ผลลัพธ์แห่งการสาปแช่งที่มาจากพระเจ้า กล่าวสั้น ๆ ก็คือ พันธสัญญากับอาดัมได้สถาปนารากฐานบทบาทของเราในแผ่นดินพระองค์

พันธสัญญาสากลที่สองที่ตามมาหลังจากพันธสัญญาของพระเจ้ากับอาดัม ก็คือพันธสัญญาของพระองค์ในสมัยของโนอาห์

มีประเด็นมากมายเกี่ยวกับพันธสัญญานี้ที่เรากล่าวถึงได้ แต่เราจะใส่ใจกับประเด็นหลักที่เด่นชัดตามบันทึกในพระคัมภีร์

โนอาห์

พันธสัญญาของพระเจ้ากับโนอาห์ถูกสถาปนาขึ้นในยุคแรกสุดของแผ่นดินของพระเจ้าเช่นกัน และเกี่ยวข้องกับประเด็นพื้นฐานที่มนุษยชาติทั้งปวงต้องเผชิญ

พันธสัญญากับโนอาห์นั้นถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกก่อนน้ำท่วม ในปฐมกาล 6 และหลังจากนั้นก็ถูกกล่าวถึงอีกครั้งหนึ่งภายหลังจากน้ำท่วม ในบทที่ 9 จงฟังสิ่งที่พระเจ้าตรัสในปฐมกาล 6:18:

เราจะทำพันธสัญญาอันมั่นคงกับเจ้า เจ้าจะเข้าไปในเรือ คือทั้งตัวเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ของเจ้า (ปฐมกาล 6:18)

ก่อนน้ำท่วม พระเจ้าได้ให้คำมั่นผ่านพันธสัญญาว่า ถ้าโนอาห์กระทำตามเงื่อนไขโดยการสร้างเรือและนำสัตว์ทั้งปวงเข้าไปในเรือนั้น พระองค์จะช่วยโนอาห์และครอบครัวให้รอด ภายหลังจากน้ำท่วม ในปฐมกาล 9:9-11 เราเห็นการที่พระเจ้าขยายพันธสัญญากับโนอาห์ ในข้อความนี้ พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า:

“บัดนี้เราเองเป็นผู้ทำพันธสัญญากับเจ้าและกับเชื้อสายของเจ้า ตลอดจนสัตว์ทุกตัว ที่อยู่กับเจ้า... เราทำพันธสัญญากับเจ้าว่าจะไม่ให้น้ำท่วมทำลายล้างสิ่งมีชีวิต ทั้งปวงอีกเลยและจะไม่ให้น้ำท่วมทำลายโลกอีกต่อไป” (ปฐมกาล 9:9-11)

ตามที่เห็นในข้อนี้ พันธสัญญาของพระเจ้ากับโนอาห์มิได้กระทำขึ้นเพียงแค่งกับโนอาห์และลูกหลานของท่านเท่านั้น แต่รวมถึง “สิ่งที่มีชีวิตทั้งสิ้น” ที่อยู่ในเรือลำนั้นด้วย พระเจ้าให้คำมั่นว่า “จะไม่ให้น้ำท่วมทำลายล้างสิ่งมีชีวิต ทั้งปวงอีกเลย” พระเจ้ากระทำพันธสัญญานี้กับโนอาห์หลังจากที่การกบฏของมนุษยชาติต่อพระเจ้าได้นำมา ซึ่งการพิพากษาของพระเจ้าด้วยน้ำท่วม แต่ภายหลังจากน้ำท่วม พันธสัญญาของพระเจ้ากับโนอาห์ให้ความมั่นใจเกี่ยวกับเสถียรภาพในความเป็นระเบียบของสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น และด้วยเหตุนี้ เราอาจเรียกได้ว่า นี่คือ “พันธสัญญาแห่งเสถียรภาพ” ของพระเจ้า เมื่อโนอาห์และครอบครัวออกจากเรือ พระเจ้าได้ยอมรับว่ามนุษยชาติมีแนวโน้มที่จะกระทำบาปอีก และโดยผ่านพันธสัญญา พระองค์ได้วางกลยุทธ์ระยะยาวไว้เพื่อมนุษย์ผู้เต็มด้วยความบาปนั้น จะสามารถทำให้จุดประสงค์แห่งแผ่นดินของพระองค์สำเร็จเป็นจริงได้ ปฐมกาล 8:21-22 กล่าวว่:

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดำริว่า “เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินเพราะมนุษย์อีกต่อไป ถึงแม้ว่าจิตใจของมนุษย์จะโน้มเอียงไปในทางชั่วตั้งแต่วัยเด็ก แต่เราจะไม่ทำลายล้างสิ่งมีชีวิตทั้งปวงอย่างที่เราได้ทำในคราวนี้อีก ตราบใดที่โลกยังคงอยู่ ตราบนั้นจะมีฤดูหว่านและฤดูเก็บเกี่ยว ความหนาวเย็นและความร้อน ฤดูร้อนและฤดูหนาว วันและคืน อยู่เรื่อยไป” (ปฐมกาล 8:21-22)

เพื่อให้แผ่นดินของพระองค์ก้าวหน้าต่อไป พระเจ้าสัญญาว่าธรรมชาติจะคงเสถียรภาพไว้เพื่อมนุษย์ผู้เป็นคนบาปจะมีโอกาสทำหน้าที่ปรนนิบัติ พระองค์ได้สำเร็จ เช่นเดียวกับพันธสัญญากับอาดัม พันธสัญญาสากลนี้สถาปนานโยบายพื้นฐานของแผ่นดินพระเจ้า ซึ่งยังคงใช้กับมนุษย์ทั้งปวงทุกหนแห่งและทุกยุคทุกสมัย ตามที่ได้เห็นแล้ว ประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาหลัก ๆ ของพระเจ้าเริ่มต้นด้วยพันธสัญญาสากลกับอาดัมและโนอาห์ ต่อไป เราจะให้ความสนใจกับพันธสัญญาประชาชาติ ได้แก่ พันธสัญญาต่าง ๆ ที่พระเจ้ากระทำเมื่ออิสราเอลในยุคพันธสัญญาเดิม ได้เข้ามาเป็นศูนย์กลางแห่งจุดประสงค์ของแผ่นดินของพระองค์

พันธสัญญาประชาชาติ

เราจะศึกษาพันธสัญญาประชาชาติตามลำดับเวลาเช่นกัน โดยเริ่มต้นที่พันธสัญญากับอับราฮัม จากนั้นก็เป็นพันธสัญญากับอิสราเอลโดยผ่านโมเสส และท้ายที่สุดคือพันธสัญญากับดาวิด เราจะเริ่มต้นด้วยพันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัม

อับราฮัม

อับราฮัมคืออัครบิดร หรือบิดา ของอิสราเอลทุกคน ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงกระทำพันธสัญญาประชาชาติโดยผ่านอับราฮัม เราเห็นการอ้างอิงถึงพันธสัญญานี้โดยตรงโดยตรงในปฐมกาลบทที่ 15 และ 17 พันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัม หรือ “อับราม” ซึ่งเป็นชื่อของท่านในเวลานั้น ปรากฏในปฐมกาล 15:18:

ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำพันธสัญญากับอับราม... (ปฐมกาล 15:18)

ในข้อนี้ สำนวนที่ว่า “กระทำพันธสัญญา” มีความหมายตามตัวอักษรว่า “ตัดพันธสัญญา” โดยใช้คำว่า “การรั” (“karath” (קָרַח)) ในภาษาฮีบรู ดังที่ได้กล่าวก่อนหน้านี้นี้คือวิธีปกติในการบอกถึงการเริ่มต้นสัมพันธภาพแบบพันธสัญญา จากนั้น เมื่อเวลาผ่านไปหลายปี พระเจ้าได้ยืนยัน หรือ “ต่ออายุ” พันธสัญญาของพระองค์กับอัครบิดรท่านนี้ ดังปรากฏในปฐมกาล 17:1-2:

“เราคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์
จงดำเนินชีวิตอยู่ในทางของเราและเป็นคนดีพร้อม เราจะทำพันธสัญญาระหว่างเรา
กับเจ้า...” (ปฐมกาล 17:1-2)

นี่ไม่ใช่พันธสัญญาใหม่ที่แตกต่างจากเดิม ที่ทรงได้กระทำกับอับราฮัม ตรงกันข้าม พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะ “ยืนยัน” พันธสัญญาระหว่างพระองค์กับอับราฮัม คำว่า “ยืนยัน” ใช้แปลคำกริยา “คุม” (“qum” (קָמַח)) ในภาษาฮีบรู นี่คือคำเดียวกันกับที่เราเห็นในปฐมกาล 6:18 เมื่อพระเจ้ากระทำพันธสัญญากับโนอาห์โดยสถาปนา หรือยืนยัน พันธสัญญาที่กระทำก่อนหน้านี้อีกด้วย

เมื่อพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า “พันธสัญญาของเรากับอับราฮัม” พระองค์ไม่เคยกล่าวถึงมากกว่าหนึ่งพันธสัญญา และพระองค์ตรัสอย่างเดียวกัน เมื่อทรงยืนยันพันธสัญญานั้นกับอิสอัคและยาโคบ พระองค์สามารถกล่าวถึง “คำปฏิญาณที่เราให้ไว้กับอับราฮัม” เป็นต้น คำปฏิญาณนี้หมายถึงพันธสัญญาทั้งสิ้น และรวมถึงคำสัญญาทั้งปวงที่พระองค์ให้ไว้ในปฐมกาล 12, 15, 17, และ 22 และเปโตรเองก็ได้กล่าวคล้ายคลึงกันในวันเพ็นเทคอสต์ ดังนั้น ตามมุมมองในพระคัมภีร์แล้ว เราจึงไม่อาจเข้าใจได้เลยว่า สิ่งที่พระคัมภีร์หมายถึงนั้น แปลได้ว่ามีมากกว่าหนึ่งพันธสัญญา... ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาความเป็นอื่นใดก็เป็นการบิดเบือน เนื่องจากหลักฐานทั้งปวง ตามธรรมชาติแล้ว นำเราไปสู่ความเข้าใจที่ว่าพระเจ้ากระทำเพียงพันธสัญญาเดียวกับอับราฮัม

—ดร. เจฟฟรีย์ เจ. นีเฮาส์

พันธสัญญากับอับราฮัมได้แยกลูกหลานของท่านออกจากมนุษยชาติทั้งปวง โดยผ่านพันธสัญญานี้ พระเจ้าเลือกอิสราเอลให้รับบทบาทผู้นำในการขยายแผ่นดินของพระองค์ไปทั่วโลก ลูกหลานของอับราฮัมจะยึดครองแผ่นดินพระสัญญา พวกเขาจะทวีจำนวนขึ้น และพวกเขาจะขยายแผ่นดินของพระเจ้าไปยังสุดปลายแผ่นดินโลก และด้วยเหตุนี้ พันธสัญญาของอับราฮัมอาจถูกเรียกว่าเป็นทั้งพันธสัญญาแห่งคำมั่นปฏิญาณของพระเจ้ายกกับอิสราเอล และเป็น “พันธสัญญาแห่งการเลือกชนชาติอิสราเอล” ของพระองค์ ตามที่เราอ่านพบในปฐมกาล 15:18:

ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำพันธสัญญากับอับราฮามว่า
“เราจะมอบดินแดนนี้แก่ลูกหลานของเจ้า...” (ปฐมกาล 15:18)

และในปฐมกาล 17:2:

“เราจะทำพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า
และจะทวีจำนวนพงศ์พันธุ์ของเจ้าอย่างมากมาย” (ปฐมกาล 17:2)

พันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัมสถาปนาจุดประสงค์แห่งแผ่นดินของพระเจ้าสำหรับอิสราเอลในฐานะประชากรที่พระองค์เลือกสรร หลังจากพระเจ้าได้กระทำพันธสัญญากับอับราฮัมแล้ว พระองค์ยังได้กระทำพันธสัญญาประชาชาติ นั่นคือ พันธสัญญากับอิสราเอลโดยผ่านโมเสส

โมเสส

สิ่งสำคัญที่เราต้องตระหนักก็คือ พันธสัญญากับอิสราเอลในยุคของโมเสสไม่ได้ขัดแย้งกับพันธสัญญาที่พระเจ้ายกกับอับราฮัม โมเสสไม่ได้มองว่าท่านนำมาซึ่งอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับพันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัม ตรงกันข้าม โมเสสมักจะเชื่อมโยงไปถึงพันธสัญญากับอับราฮัมว่าเป็นพื้นฐานของพันธกิจที่ท่านเองต้องปฏิบัติเพื่อแผ่นดินของพระเจ้า ให้เราฟังว่าโมเสสวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อประชาชาติอิสราเอลอย่างไร ในอพยพ 32:13:

ขอทรงระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์
ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับเขาเหล่านั้นโดยอ้างพระองค์เองว่า
‘เราจะทวีวงศ์วานของเจ้าให้มากมายดังดวงดาวบนท้องฟ้า
และเราจะยกดินแดนทั้งหมดนี้ที่เราสัญญาไว้ให้วงศ์วานของเจ้า
ครอบครองตลอดไป’” (อพยพ 32:13)

จากที่เราเห็นในข้อนี้ พันธสัญญาประชาชาติโดยผ่านทางโมเสสมิใช่พันธสัญญาใหม่ที่มาแทนพันธสัญญากับอับราฮัม ตรงกันข้าม พันธสัญญานี้ถูกพัฒนาและต่อยอดมาจากพันธสัญญาแห่งการทรงเลือกที่พระเจ้าได้กระทำกับอับราฮัมไว้ก่อนแล้ว
อพยพ 19-24
ทำให้เราเห็นบันทึกดั้งเดิมของการที่พระเจ้าเข้ามาสู่พันธสัญญากับอิสราเอลในยุคของโมเสส

ในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ
 เรายังได้เห็นการบูรณะพันธสัญญานี้ขึ้นใหม่กับคนยิวรุ่นที่สองในช่วงอพยพ
 เมื่อพระเจ้ารวบรวมชาวอิสราเอลทั้ง 12 เผ่าที่เชิงเขาซีนาย
 พระองค์ก็ทำให้พวกเขากลายเป็นชนชาติยิ่งใหญ่ เป็นประชากรที่มีเอกภาพทางการเมือง แน่นอน
 ก่อนถึงยุคของโมเสส ก็ได้มีกฎหมายและข้อบังคับสำหรับคนของพระเจ้าอยู่แล้ว
 แต่เช่นเดียวกับชาติเกิดใหม่ทุกชาติ
 ความจำเป็นหลักข้อหนึ่งสำหรับอิสราเอลในช่วงเวลานี้ก็คือระบบกฎหมาย
 อันเป็นประมวลข้อบังคับเพื่อใช้ปกครองพวกเขา ด้วยเหตุนี้
 พันธสัญญากับโมเสสจึงอาจถูกเรียกได้อย่างถูกต้องว่าเป็น “พันธสัญญาด้านกฎหมาย” ของพระเจ้า
 แท้จริงแล้ว
 พันธสัญญากับโมเสสเน้นที่กฎหมายมากถึงขนาดที่เมื่อประชากรอิสราเอลเข้าสู่พันธสัญญานี้
 พวกเขาต้องปฏิบัติตามตัวอย่างแข็งขันที่จะถือรักษาบัญญัติทั้งสิ้นของพระเจ้า ในอพยพ 19:7-8
 เราอ่านพบดังนี้:

โมเสสจึงกลับลงมาจากภูเขา
 แล้วเรียกประชุมผู้อาวุโสของอิสราเอลมาแจ้งให้พวกเขาทราบ
 ทุกถ้อยคำที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้เขากล่าว ประชากร
 ทั้งปวงตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “เราจะทำทุกสิ่งตามที่ต้องการพระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่ง”
 (อพยพ 19:7-8)

ฉะนั้น เราจึงเห็นว่าพันธสัญญาที่สองกับประชากรชาติอิสราเอลก็คือพันธสัญญากับโมเสส
 ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่เน้นอย่างเจาะจงไปที่สิ่งที่ชนชาตินี้จำเป็นต้องมีในเวลานั้น นั่นคือ
 พระบัญญัติของพระเจ้า
 หลังจากได้ศึกษาพันธสัญญาที่พระเจ้าตั้งไว้กับอับราฮัมและโมเสสแล้ว
 เราควรหันไปดูพันธสัญญาสุดท้ายกับชนชาติอิสราเอลในพันธสัญญาเดิม

ดาวิด

เมื่ออิสราเอลกลายเป็นอาณาจักรเต็มรูปแบบ พระเจ้าได้กระทำพันธสัญญากับกษัตริย์ดาวิด
 พันธสัญญาของพระเจ้ากับดาวิดมิได้ขาดความสอดคล้องกับพันธสัญญาของพระเจ้าที่กระทำ ณ
 ภูเขาซีนาย ตรงกันข้าม กลับอยู่บนพื้นฐานและต่อยอดจากพันธสัญญากับโมเสส
 ตามที่โซโลมอนกล่าวไว้ชัดเจนใน 2 พงศาวดาร 6:16
 คำสัญญาของพระเจ้ากับดาวิดขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อที่มีต่อพระบัญญัติที่ตรัสสั่งกับโมเสส
 เราอ่านพบดังนี้:

“และบัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
 ขอทรงรักษาคำมั่นสัญญาที่ทรงมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
 ผู้เป็นราชบิดาของข้าพระองค์ที่ว่า
 ‘หากวงศวานของเจ้าใส่ใจทำทุกอย่างและดำเนินอยู่ต่อหน้าเรา
 ตามบทบัญญัติของเราเหมือนที่เจ้าได้ทำ
 เจ้าก็จะ ไม่ขาดคนที่จะขึ้นครองบัลลังก์อิสราเอลต่อหน้าเรา’ (2 พงศาวดาร 6:16)

ตามข้อความนี้ พันธสัญญาของพระเจ้ากับดาวิดเน้นที่ราชวงศ์ของดาวิด
 แต่ราชวงศ์ของดาวิดก็ถูกกำหนดให้ “ดำเนินตามราชบัญญัติ [ของพระเจ้า]” นั่นคือ
 บัญญัติของโมเสส

โดยพื้นฐานแล้ว

นักตีความพระคัมภีร์เสนอว่าพระเจ้ากระทำพันธสัญญานี้ในยุครุ่งเรืองระหว่างการครองราชย์ของดาวิด ตามที่ปรากฏใน 2 ซามูเอล 7 แม้ว่าบทนี้จะไม่ได้ใช้คำว่า “พันธสัญญา” แต่ก็มีอีกหลายข้อความที่กล่าวอย่างชัดเจนถึงการที่พระเจ้ากระทำพันธสัญญากับดาวิด ตัวอย่างหนึ่งได้แก่สดุดี 89:3-4 ให้เราฟังคำสัญญาของพระเจ้ากับดาวิด:

“เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ซึ่งเราเลือกสรร
เราได้ปฏิญาณต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘เราจะสถาปนาวงศ์วานของเจ้าตลอดไป
และให้บัลลังก์ของเจ้ายืนยงอยู่ทุกชั่วอายุ’ ” (สดุดี 89:3-4)

ตามที่เราเห็นในข้อความนี้ พันธสัญญาของดาวิดเน้นที่ความเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล หรือถ้ากล่าวอย่างเจาะจงยิ่งขึ้น คือการสถาปนาราชวงศ์ดาวิดในฐานะราชวงศ์ถาวรสำหรับคนอิสราเอลทุกชั่วอายุคน

คำสัญญาของพระเจ้ากับดาวิดใน 2 ซามูเอล 7 มีความสำคัญยิ่งต่อประวัติศาสตร์แห่งการทรงไถ่ พระวาทะบทนี้สำคัญมากต่อความเข้าใจประวัติศาสตร์แห่งการทรงไถ่ในภาพรวม ในบทนี้ เราได้เห็นสิ่งที่เรียกว่า “พันธสัญญากับดาวิด” นี่คือนพันธสัญญาที่สำคัญที่ทำให้เราเห็นมิติใหม่เกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอด นั่นคือ พระผู้ช่วยให้รอดองค์นี้จะเป็นบุตรของดาวิด คำว่า “บุตรของดาวิด” ในพระคัมภีร์นั้นไม่ใช่คำธรรมดา แต่ครั้งที่ท่านเห็นคำว่า “บุตรของดาวิด” ท่านจำเป็นต้องระลึกถึงคำว่า “กษัตริย์” ด้วย ดาวิดเป็นกษัตริย์ และในบทนี้ พระผู้เป็นเจ้าได้สัญญาว่าบุตรของท่านจะนั่งบนบัลลังก์นั้น เป็นบัลลังก์แห่งแผ่นดินของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ หนึ่งในลูกหลานของดาวิดจะเป็นกษัตริย์บนบัลลังก์ของดาวิดชั่ววันรันดร์

—คุณเชริฟ อาเทฟ ฟาฮิม (แปลจากต้นฉบับภาษาอื่น)

เมื่อดาวิดได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนือคนของพระเจ้า พระเจ้าขับเค็ลื่อนแผ่นดินของพระองค์ไปข้างหน้าโดยสถาปนาราชวงศ์ดาวิดในฐานะตระกูลที่จะปกครองเหนืออิสราเอลตลอดไป นับจากจุดนั้น ราชวงศ์ดาวิดจะต้องปกครองอย่างสืบทอดเพื่ออิสราเอลจะกระทำบาปของเขาในการขยายแผ่นดินของพระเจ้าไปสดปลายแผ่นดินโลกให้สำเร็จเป็นจริง ด้วยเหตุนี้ เราจึงอาจเรียกพันธสัญญาของดาวิดว่าเป็น “พันธสัญญาแห่งกษัตริย์ภาพ” ของพระเจ้า

เราได้เห็นแล้วว่าประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาของพระเจ้าครอบคลุมพันธสัญญาสากลและพันธสัญญาประชาชนได้อย่างไร ต่อไป เราจะดูที่พันธสัญญาฉบับใหม่ นั่นคือพันธสัญญาที่ผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมพยากรณ์ถึงสิ่งที่พระเจ้าจะกระทำในยุคลสุดท้ายในแผ่นดินของพระองค์

พันธสัญญาฉบับใหม่

คริสเตียนที่ยึดมั่นในการประกาศข่าวประเสริฐตามพระคัมภีร์ส่วนใหญ่แล้วจะคุ้นเคยกับสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับพันธสัญญาฉบับใหม่ เนื่องจากเป็นประเด็นสำคัญยิ่งยวด แต่เรามักพลาดที่จะเข้าใจถึงสิ่งที่พันธสัญญาใหม่ได้บอกเราว่า พันธสัญญาฉบับใหม่นั้นมีรากฐานอยู่ในสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมได้กล่าวถึงไว้แล้ว

ในทัศนะของผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น พันธสัญญาฉบับใหม่ ก็คือการทำพันธสัญญาก่อนหน้านั้นในพระคัมภีร์สำเร็จเป็นจริง อีกทั้งยังสะท้อนว่าพระเจ้าจะขับเคลื่อนแผ่นดินของพระองค์อย่างไรเมื่อจุดประสงค์ของแผ่นดินของพระองค์ถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงในยุคสุดท้ายโดยผ่านพระเมสสิยาห์

ผู้เผยพระวจนะหลายคนพยากรณ์ว่าพระเจ้าจะกระทำพันธสัญญากับไพร่พลผู้สัตย์ซื่อที่เหลืออยู่ในอาณาจักรอิสราเอล และอาณาจักรยูดาห์หลังการถูกเนรเทศสิ้นสุดลง และเมื่อเวลานั้นมาถึง แผ่นดินของพระเจ้าจะขยายออกไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลกโดยผ่านทางพระเมสสิยาห์ จงฟังสิ่งที่เยเรมีย์ 31:31 กล่าวเกี่ยวกับ “พันธสัญญาฉบับใหม่”:

“เวลานั้นจะมาถึง เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่ กับพงศ์พันธุ์อิสราเอล และกับพงศ์พันธุ์ยูดาห์” (เยเรมีย์ 31:31)

ในเอเสเคียล 37:26 และในโอกาสอื่น ๆ อีกมากมาย ผู้เผยพระวจนะเอเสเคียลกล่าวถึงพันธสัญญาเดียวกันนี้ว่าเป็น “พันธสัญญาแห่งสันติภาพ” ชั่ววันรันดร์ เราอ่านพบดังนี้:

เราจะทำพันธสัญญาแห่งสันติภาพกับพวกเขาเป็นพันธสัญญา นิรันดร์
เราจะสถาปนาพวกเขาไว้และทวีจำนวนของพวกเขา
เราจะตั้งสถานนมัสการของเราไว้ท่ามกลางพวกเขาตลอดไป (เอเสเคียล 37:26)

และตามที่คริสเตียนต่างรู้แล้ว ใน 1 โครินธ์ 11:25 เปาโลกล่าวชัดเจนว่า พันธสัญญาแห่งสันติภาพนิรันดร์นี้ได้สำเร็จเป็นจริงในพระคริสต์ เปาโลได้เตือนให้คริสเตียนเมืองโครินธ์ระลึกถึงสิ่งที่พระเยซูตรัสในระหว่างอาหารค่ำมื้อสุดท้าย:

“ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา เมื่อใดที่พวกท่านดื่ม จงทำเช่นนี้เป็นที่รำลึกถึงเรา” (1 โครินธ์ 11:25)

โดยผ่านทางพันธสัญญาฉบับใหม่ในพระคริสต์นี้ พระเจ้าจะขับเคลื่อนแผ่นดินของพระองค์ในยุคพันธสัญญาใหม่ พันธสัญญาฉบับใหม่จะปกครองคนของพระเจ้า ในขณะที่พระคริสต์กระทำให้ทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ปฏิบัติล่วงหน้าในพันธสัญญาก่อนหน้านั้นสำเร็จเป็นจริง ด้วยเหตุนี้จึงเหมาะสมที่จะกล่าวถึงพันธสัญญาฉบับใหม่นี้ว่าเป็น “พันธสัญญาแห่งความสำเร็จ” ของพระเจ้า

พันธสัญญาแห่งความสำเร็จนี้จะปกครองคนของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทำให้การเนรเทศของพวกเขาสิ้นสุดลง และขยายแผ่นดินของพระองค์ไปสุดปลายแผ่นดินโลก พันธสัญญานี้คือความมุ่งมั่นของพระเจ้าที่จะเปลี่ยนแปลงคนของพระองค์ให้กลายเป็นชนชาติที่ได้รับการอภัยและการไถ่ เพื่อรับมอบอำนาจเต็มในการปรนนิบัติพระองค์อย่างไม่บกพร่อง จงฟังว่าเยเรมีย์บรรยายถึงการทรงไถ่อย่างไร ในเยเรมีย์ 31:31-34:

องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า “เวลานั้นจะมาถึง เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่ กับพงศ์พันธุ์อิสราเอล และกับพงศ์พันธุ์ยูดาห์...
คือเราจะใส่บทบัญญัติของเราในจิตใจของพวกเขา จารีกบนหัวใจของพวกเขา
เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา
ผู้คนจะไม่สอนเพื่อนบ้าน หรือสอนพี่น้องของตนอีกต่อไปว่า
'จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า' เพราะพวกเขาทุกคนจะรู้จักเรา
ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุดไปจนถึงผู้ใหญ่ที่สุด” องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
“เพราะเราจะอภัยความชั่วร้ายของเขา

และจะไม่จดจำบาปทั้งหลายของเขาอีกต่อไป” (เยเรมีย์ 31:31-34)

ถึงจุดนี้

เราต้องระลึกเสมอว่าพระคริสต์กระทำระยะสุดท้ายของแผ่นดินของพระเจ้าให้สำเร็จเป็นจริงในสามช่วง พระองค์ริเริ่มแผ่นดินของพระเจ้าโดยผ่านพันธกิจในโลกนี้ของพระองค์ โดยการเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมา และโดยผ่านพันธกิจของอัครทูต แผ่นดินของพระองค์ได้ดำเนินต่อเนื่องมาตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร และจะสำเร็จบริบูรณ์เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาด้วยพระสิริ ในวันนั้น พันธสัญญาฉบับใหม่จะเป็นความสำเร็จบริบูรณ์ของพันธสัญญาทั้งปวงของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ จะนำไปสู่การสัมฤทธิ์ผลของจุดประสงค์ของพระเจ้าที่อยู่เบื้องหลังการที่พระองค์กระทำพันธสัญญากับออดัม โนอาห์ อับราฮัม โมเสส และดาวิด

ฮีบรู 8 กล่าวถึงการสถาปนาพันธสัญญาฉบับใหม่ แต่นี่ไม่ใช่พันธสัญญาที่สร้างขึ้นใหม่เอี่ยม แต่พันธสัญญาที่ถูกลบทิ้งไปแล้วในพันธสัญญาเดิม แท้จริงแล้ว ผู้เขียนหยิบยกมาจากเยเรมีย์ 31 ซึ่งเป็นคำสัญญาที่จะประทานพันธสัญญาฉบับใหม่ พระเจ้ากระทำพันธสัญญากับอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย แต่อิสราเอลละเมิดพันธสัญญานั้นเสีย แต่พระเจ้ำก็สัญญาว่า วันหนึ่งพระองค์จะรื้อฟื้นพันธสัญญาฉบับใหม่ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง และพันธสัญญาฉบับใหม่นั้นจะมีได้มีบทบัญญัติจารึกไว้บนแผ่นศิลา แต่บทบัญญัตินั้นจะถูกจารึกไว้ในใจของเรา ดังนั้น พระสัญญาเรื่องพันธสัญญาฉบับใหม่ในเยเรมีย์ 31 ได้สำเร็จเป็นจริงแล้ว และนั่นคือประเด็นสำคัญของผู้เขียน และด้วยพระสัญญาว่าจะกระทำให้สำเร็จเป็นจริงนั้น ความรอดจากพระเจ้าจึงไม่ได้มีไว้เพื่ออิสราเอลแต่เพียงผู้เดียวอีกต่อไป แต่กระจายไปสู่คนทุกชาติทุกชนแห่ง ดังนั้น ผู้เขียนจึงกล่าวว่า นี่คือการทำให้พระสัญญาต่าง ๆ สำเร็จเป็นจริง ซึ่งเป็นเจตนารมณ์ของพระเจ้าเสมอมา

—ดร. มาร์ค แอล สเตราสส์

เมื่อได้เห็นความเชื่อมโยงต่าง ๆ ระหว่างแผ่นดินของพระเจ้า พระสัญญาของพระองค์ และวิธีที่พระองค์ขับเคลื่อนแผ่นดินของพระองค์ตลอดประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญาของพระองค์แล้ว เราก็จะศึกษาหัวข้อที่สาม นั่นคือ พลวัตของพันธสัญญาต่าง ๆ

พลวัตของพันธสัญญาต่าง ๆ

ตามที่เคยกล่าวไว้ในบทเรียนนี้ นักตีความบางคนได้ปฏิเสธไม่ยอมรับว่าพลวัตพื้นฐานแห่งพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า ความจงรักภักดีของมนุษย์ และผลลัพธ์แห่งพระพร หรือคำสาปแช่ง ปรากฏอยู่ในทุกพันธสัญญาของพระเจ้า จริงอยู่ที่พระคัมภีร์ได้บันทึกข้อเน้นของแต่ละพันธสัญญาในตัวเองเป็นพิเศษ แต่ถ้าเรารักษามุมมองในพระคัมภีร์เกี่ยวกับประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิมในมุมมองกว้าง

เราก็สามารถเห็นได้ว่าพลวัตของปฏิสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับคนของพระองค์เสมอต้นเสมอปลายตลอดมาภายใต้การกระทำพันธสัญญาแต่ละฉบับ

พันธสัญญากับอาดัมเน้นแบบแผนพื้นฐานเฉพาะบางประการที่ถูกสถาปนาเมื่อแรกสร้างโลก พันธสัญญากับโนอาห์เน้นไปที่เสถียรภาพของธรรมชาติ พันธสัญญากับอับราฮัมเน้นไปที่คำสัญญาและการเลือกสรรของพระเจ้า พันธสัญญากับโมเสสเน้นพระบัญญัติของพระเจ้า พันธสัญญากับดาวิดให้ความสำคัญกับราชวงศ์ดาวิดในฐานะราชตระกูลที่พระเจ้าเลือกสรรเป็นพิเศษ และพันธสัญญาฉบับใหม่เน้นที่การกระทำให้สำเร็จบริบูรณ์

แต่ประเด็นเหล่านี้หาได้เป็นคำบรรยายที่ครบถ้วนของชีวิตภายใต้พันธสัญญาไม่ แต่เพียงแค่นำเสนอประเด็นหลักบางประการเท่านั้น เพื่อให้เห็นภาพที่ครบถ้วนยิ่งขึ้นของพลวัตแห่งการดำเนินชีวิตภายใต้พันธสัญญา เราต้องรับรู้ก่อนว่าชีวิตภายใต้พันธสัญญากับพระเจ้าเกี่ยวพันมากกว่าประเด็นเหล่านี้มากนัก พลวัตของการดำเนินชีวิตภายใต้พันธสัญญากับพระเจ้าเกี่ยวพันเสมอกับพระมหากษัตริย์ของพระเจ้า ข้อกำหนดเรื่องความรักภักดีของมนุษย์ และผลลัพธ์ของความจงรักภักดีและความไม่จงรักภักดีของมนุษย์

เมื่อก้าวเช่นนี้ สิ่งสำคัญก็คือเราต้องไม่คิดว่าพลวัตของพันธสัญญาเหล่านี้ทำงานเหมือนเครื่องจักรราวกับว่าพระเจ้าดำเนินพลวัตของพันธสัญญาไปอย่างเป็นแบบแผนที่ทำนายได้ ตรงกันข้ามพระเจ้าสว่นไว้ซึ่งเอกสิทธิ์ของพระองค์เสมอ เมื่อพระองค์ปฏิบัติกับบุคคล กลุ่มบุคคล และมนุษยชาติทั้งปวง พระองค์ใช้สิทธิของพระองค์ในฐานะกษัตริย์เพื่อดำเนินพลวัตแห่งพันธสัญญาของพระองค์ในแนวทางที่ทำให้วัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่แห่งแผ่นดินของพระองค์สำเร็จเป็นจริง พระองค์ได้สำแดงพระมหากษัตริย์ของพระองค์เมื่อพระองค์เห็นสมควร พระองค์เน้นมาตรฐานบางประการเกี่ยวกับความจงรักภักดีตามพระปณิธานของพระองค์ ทรงคอยพระพรและสาปแช่งตามวิจารณ์ญาณของพระองค์เอง

บ่อยครั้ง เราไม่อาจรู้ได้ว่าเหตุใดพระเจ้าทรงสำแดงพระมหากษัตริย์ของพระองค์ต่อบางคน แต่ไม่สำแดงต่ออีกคนหนึ่ง ยากที่จะเข้าใจว่าเหตุใดพระองค์พิจารณาบางมาตรฐานแห่งความจงรักภักดีว่ามีความสำคัญต่อบางคนมากกว่าคนอื่น บางครั้งเราไม่สามารถอธิบายว่าเหตุใดพระเจ้าเทพพระพรลงมบบนบางคน แต่ให้คำแช่งสาปแก่คนอื่น ๆ หลายครั้ง

ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมอธิบายว่าเหตุใดพระเจ้าใช้เอกสิทธิ์ของพระองค์ในแนวทางนี้หรือแนวทางนั้น แต่บางครั้งพวกเขาก็มิได้อธิบายรายละเอียด กระนั้น เรารู้ว่าพระเจ้าประเสริฐและพระปณิธานของพระองค์เหนือกว่าของเราอย่างมหาศาล เราจึงต้องถ่อมใจยอมรับวิธีที่พระองค์ดำเนินการกับพลวัตพื้นฐานต่าง ๆ ของชีวิตที่อยู่ภายใต้พันธสัญญากับพระองค์

เพื่อวิเคราะห์ว่าพลวัตแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าแทรกอยู่ในพันธสัญญาเดิมอย่างไรบ้าง เราจะพิจารณาแต่ละพันธสัญญาในพันธสัญญาเดิมโดยสังเขป หนึ่ง เราจะดูที่พันธสัญญาสากลยุคเริ่มแรก สอง เราจะพิจารณาพันธสัญญาประชาชาติที่พระเจ้ากระทำกับอิสราเอลในยุคพันธสัญญาเดิม และสาม เราจะศึกษาพันธสัญญาฉบับใหม่ในพระคริสต์ ให้เราเริ่มศึกษาพลวัตเหล่านี้ในพันธสัญญาสากล

พันธสัญญาสากล

เราคงจำได้ว่าในช่วงประวัติศาสตร์เริ่มแรก พระเจ้าได้สถาปนาพันธสัญญารากฐานกับอาดัมและพันธสัญญาแห่งเสถียรภาพของธรรมชาติกับโน

อาห์

แต่ปฏิสัมพันธ์ของพระเจ้ากับอาดัมมิได้นำไปสู่การสถาปนารากฐานของแผ่นดินของพระเจ้าเท่านั้น หากแต่ภายใต้พันธสัญญากับโนอาห์

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ชาติกับพระเจ้าเกี่ยวข้องกับสิ่งอื่นมากมายนอกเหนือจากเสถียรภาพของธรรมชาติอีกด้วย เช่นเดียวกับในทุกพันธสัญญาของพระเจ้า

พระองค์กำหนดทิศทางของชีวิตภายใต้พันธสัญญาเหล่านี้โดยผ่านพลวัตแห่งพระมหากษัตริย์คุณ ความจงรักภักดีของมนุษย์ และผลลัพธ์จากการเชื่อฟัง หรือจากการละเมิด

เราจะศึกษาว่าเงื่อนไขนี้เป็นจริงอย่างไรสำหรับพันธสัญญาสากลแต่ละฉบับ เราจะศึกษาพันธสัญญากับอาดัม และตามด้วยพันธสัญญากับโนอาห์ ให้เราเริ่มที่อาดัมก่อน

อาดัม

ประการแรก พระเจ้าสำแดงพระมหากษัตริย์คุณใหญ่หลวงต่อมนุษย์ชายหญิงคู่แรก แม้กระทั่งก่อนพวกเขากระทำความบาป พระองค์จัดเตรียมโลกนี้เพื่อมนุษย์ชาติ เปลี่ยนแปลงความขมขื่นนุ้ยให้เป็นที่รื่นเริง พระองค์สร้างสวนเสนาม โดยกำหนดให้อาดัมและเอวาอยู่ภายในสวนนั้น วันต่อวัน พระองค์ประทานสิทธิพิเศษทุกชนิดแก่เผ่าพันธุ์มนุษย์ ซึ่งต่อเนืองมาแม้กระทั่งหลังจากที่พวกเขาล้มลงในความบาป

ทุกพันธสัญญาในพระคัมภีร์สำแดงถึงพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้าในหลายรูปแบบ รูปแบบหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจก็คือ เราสามารถเห็นว่า โดยปราศจากพันธใด ๆ พระเจ้าตัดสินใจที่จะเข้าสู่สัมพันธ์ภาพกับคนของพระองค์ นอกจากนี้

พระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้าถูกสำแดงออกมาในวิธีที่พระเจ้าประทานพระพรมากมายให้คนของพระองค์ได้ชื่นชม กรณีของอาดัมและเอวา

ในพันธสัญญาฉบับแรกนั้น

พระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้าถูกสำแดงออกมาเพื่อให้เราเห็นว่าพระผู้เป็นเจ้ากระทำการอย่างไรเพื่อมอบทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างให้ทั้งคู่ใช้ประโยชน์

—ดร. เดวิด คอเรีย แปลจากต้นฉบับภาษาอื่น

ประการที่สอง พันธสัญญากับอาดัมได้กำหนดให้มนุษย์ต้องจงรักภักดีด้วย นอกเหนือจากที่กำหนดให้อาดัมและเอวาปรนนิบัติพระองค์ในฐานะพระนายของพระองค์แล้ว พระเจ้ายังทดสอบความจงรักภักดีของทั้งคู่โดยใช้ “ต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว” ซึ่งพระเจ้าได้บัญชาไว้ในปฐมกาล 2:16-17 ดังนี้:

“เจ้ามีอิสระที่จะกินผลจากต้นใด ๆ

ในสวนก็ได้ แต่เจ้าต้องไม่กินผลจากต้นแห่งการรู้ดีรู้ชั่ว

เพราะถ้าเจ้ากินผลของมันเมื่อใด เจ้าจะตายแน่นอน” (ปฐมกาล 2:16-17)

ถึงแม้หลังจากอาดัมและเอวาล้มเหลวในการทดสอบครั้งนี้ พระเจ้าก็ยังคงกำหนดให้มนุษย์และลูกหลานทุกรุ่นของพวกเขาต้องจงรักภักดีตลอดไป

ประการที่สาม

มีการกำหนดผลลัพธ์สำหรับการเชื่อฟังและการไม่เชื่อฟังของอาดัมและเอวาด้วย

พระเจ้าบอกอาดัมและเอวาอย่างชัดเจนว่าทั้งสองจะต้องรับผลลัพธ์แห่งการสาปแช่งของพระองค์ถ้า

พวกเขาทรยศและรับประทานผลไม้ต้องห้ามนั้น ในปฐมกาล 2:17 พระเจ้าบอกทั้งคู่ดังนี้:

“เพราะถ้าเจ้ากินผลของมันเมื่อใด เจ้าจะตายแน่นอน” (ปฐมกาล 2:17)

เราจึงเข้าใจโดยปริยายว่า ถ้าอาดัมและเอวาได้ผ่านการทดสอบครั้งนี้โดยเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า พวกเขาก็จะได้รับพระพรมหาศาลไปแล้ว

การดำเนินชีวิตของอาดัมกับพระเจ้าเกี่ยวข้องกับทุกพลวัตของพันธสัญญากับพระเจ้า ตามที่เราทราบจากหนังสือปฐมกาล สิ่งที่เป็นจริงสำหรับอาดัมและเอวาก็เป็นจริงในทุก ๆ วันสำหรับทุกชั่วอายุคนที่มีชีวิตอยู่ภายใต้พันธสัญญาของพระเจ้ากับอาดัมเช่นกัน ด้วยวิจรรณญาณของพระเจ้า ตลอดช่วงนี้ของประวัติศาสตร์

ชีวิตกับพระเจ้าดำเนินไปโดยเกี่ยวข้องกับพระมหากษัตริย์คุณของพระองค์ และผลลัพธ์ต่าง ๆ จากความจงรักภักดีของมนุษย์

นอกจากพันธสัญญาสากลกับอาดัมแล้ว โนอาห์และคนอื่น ๆ ภายใต้พันธสัญญาของพระเจ้าก็ดำเนินชีวิตต่อหน้าพระองค์อย่างสอดคล้องกับพลวัตสามองค์ประกอบเดียวกันนี้

โนอาห์

ในขั้นแรก พระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้าได้เตรียมหนทางสำหรับพันธสัญญากับโนอาห์ เมื่อพระเจ้าตั้งใจจะทำลายมนุษยชาติในการพิพากษาอันชอบธรรมของพระองค์นั้น พระองค์ก็ตั้งใจเช่นกันที่จะช่วยโนอาห์และครอบครัวของเขาให้รอด ตามที่เราอ่านพบในปฐมกาล 6:8:

แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ปฐมกาล 6:8)

พระเจ้าสำแดงพระเมตตาอย่างยิ่งต่อโนอาห์และครอบครัวของเขา และพระเมตตาที่คล้ายคลึงกันนั้นก็ดำเนินผ่านยุคของ โนอาห์ไปสู่ลูกหลานของเขา

จากนั้น พระเจ้าได้กำหนดให้โนอาห์ต้องจงรักภักดี พระองค์บัญชาให้ท่านสร้างเรือและรวบรวมสัตว์ต่าง ๆ จงฟังปฐมกาล 6:18-19 ซึ่งกล่าวถึงความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างพันธสัญญากับโนอาห์และหน้าที่รับผิดชอบของท่าน เราอ่านพบว่า:

“แต่เราจะทำพันธสัญญาอันมั่นคงกับเจ้า เจ้าจะเข้าไปในเรือ คือทั้งตัวเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ของเจ้า จงนำสัตว์ทุกชนิดมาเป็นคู่ๆ ทั้งตัวผู้และตัวเมียเข้ามาในเรือเพื่อรักษาชีวิตของมันให้รอดด้วยกันกับเจ้า” (ปฐมกาล 6:18-19)

โนอาห์มีหน้าที่รับผิดชอบที่จะแสดงความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์เบื้องบน โดยการเข้าไปในเรือลำนั้นพร้อมครอบครัวของท่าน และนำสัตว์ต่าง ๆ เข้าไปด้วยเพื่อรักษาชีวิตของพวกมันไว้ และแม้กระทั่งหลังเหตุการณ์น้ำท่วม ในปฐมกาล 9:7 พระเจ้าเรียกให้โนอาห์และลูกหลานของท่านกระทำหน้าที่ของมนุษยชาติในฐานะพระฉายของพระเจ้าให้สำเร็จ สิ่งหนึ่งที่พระองค์ตรัสได้แก่:

ส่วนเจ้าจงมีลูกมีหลานมากมายเพิ่มจำนวนทวีขึ้นบนแผ่นดินโลก (ปฐมกาล 9:7)

พระเจ้าได้เรียกร้องให้โนอาห์ และคนในชั่วอายุหลังจากนั้นภักดีต่อพระองค์ด้วย ประการที่สาม ในช่วงเวลาของพันธสัญญากับโนอาห์ มีผลลัพธ์สำหรับการกระทำของมนุษย์ที่เชื่อฟัง หรือไม่เชื่อฟังด้วย โนอาห์เองนั้นสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พระเจ้าจึงพอพระทัยกับเครื่องบูชาของท่านหลังจากน้ำท่วม และได้วยพระพรท่านด้วยโลกอันมีเสถียรภาพ เราอ่านพบในปฐมกาล 8:20-21 ดังนี้:

หลังจากนั้นโนอาห์สร้างแท่นบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และถวายสัตว์และนกที่ไม่เป็นมลทินจำนวนหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงได้กลิ่นอันเป็นที่พอพระทัยและทรงดำริว่า “เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินเพราะมนุษย์อีกต่อไป ถึงแม้ว่าจิตใจของมนุษย์จะโน้มเอียงไปในทางชั่วตั้งแต่วัยเด็ก แต่เราจะไม่ทำลายล้างสิ่งมีชีวิตทั้งปวงอย่างที่เราได้ทำในคราวนี้อีก” (ปฐมกาล 8:20-21)

แต่พระเจ้าก็ตรัสชัดเจนหลังน้ำท่วมว่าการกบฏต่อพระองค์จะมีผลลัพธ์อย่างร้ายแรงด้วยการถูกสาปแช่ง เช่น ในปฐมกาล 9:6 พระเจ้าได้ประกาศคำสาปแช่งที่จะตกอยู่บนฆาตกร ดังนี้:

“ใครก็ตามที่ฆ่าคน เขาก็จะถูกคนฆ่า” (ปฐมกาล 9:6)

ตามที่บ้านทีกในปฐมกาลแสดงให้เห็นในหลายแนวทาง พลวัตอันครบถ้วนของพันธสัญญามีผลกระทบต่อไปกับชีวิตของทุกคนในสมัยของพันธสัญญากับโนอาห์

กระนั้น

พลวัตของพันธสัญญาพระเจ้ามิได้เพียงกำหนดลักษณะของชีวิตในยุคพันธสัญญาสากลแรกเริ่มเท่านั้น

แต่ยังได้หล่อหลอมชีวิตให้เป็นรูปเป็นร่างต่อพระพักตร์พระเจ้าในยุคของพันธสัญญาประชาชาติที่พระเจ้าได้กระทำกับอิสราเอลอีกด้วย

พันธสัญญาประชาชาติ

พันธสัญญากับอับราฮัมเน้นที่การเลือกสรร และพระสัญญาที่มีกับ ชนชาติอิสราเอล พันธสัญญากับโมเสสเน้นที่การประทานพระราชบัญญัติ และพันธสัญญากับดาวิดเน้นที่ราชวงศ์นินร์ของดาวิด แต่ชีวิตในยุคพันธสัญญากับอับราฮัมเกี่ยวพันกับการเลือกสรรและพระสัญญากับอิสราเอลมากกว่า ช่วงเวลาของพันธสัญญากับโมเสสก็เน้นที่เรื่องพระบัญญัติ และในสมัยของพันธสัญญากับดาวิด ปฏิสัมพันธ์ของพระเจ้ากับคนของพระองค์ก็เกี่ยวข้อง หรือเน้นที่เรื่องของดาวิดเป็นหลัก เช่นเดียวกับในพันธสัญญาต่าง ๆ ก่อนหน้านั้น แต่ละพันธสัญญาประชาชาติ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระมหากษัตริย์คองของพระเจ้า ความจงรักภักดีของมนุษย์ และผลลัพธ์แห่งพระพรและคำแช่งสาป

เช่นเคย เราจะศึกษาพันธสัญญาประชาชาติตามลำดับที่แต่ละพันธสัญญาปรากฏ โดยเริ่มต้นที่พันธสัญญากับอับราฮัม ตามด้วยพันธสัญญากับโมเสส และปิดท้ายด้วยพันธสัญญากับดาวิด ให้เราเริ่มต้นที่อับราฮัม

อับราฮัม

เมื่อเริ่มต้น พระเจ้าสำแดงพระมหากษัตริย์คุณมากมายแก่อับราฮัม เช่น พระเจ้าสำแดงพระเมตตาใหญ่หลวงต่ออับราฮัมในครั้งแรกที่พระองค์ทรงเรียกท่านให้อพยพไปยังแผ่นดินคานาอัน จงพิจารณาปฐมกาล 12:2 ซึ่งพระเจ้าตรัสว่า:

“เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และเราจะอวยพรเจ้า เราจะทำให้ชื่อเสียงของเจ้าเลื่องลือ และเจ้าจะเป็นพร” (ปฐมกาล 12:2)

ตลอดชีวิตของอับราฮัม พระเจ้าได้สำแดงพระเมตตาต่อท่าน พระองค์อภัยความบาปของท่าน นับท่านเป็นคนชอบธรรม และปกป้องท่านจากความยากลำบาก และสิ่งนี้ก็เป็นจริงด้วยสำหรับลูกหลานของอับราฮัมทุกชั่วอายุคนภายใต้พันธสัญญาของพระเจ้ากับท่าน

สอง พระเจ้าเรียกร้องความจงรักภักดีจากอัครบิดรผู้หนึ่งเช่นกัน เช่น แม้ในการทรงเรียกครั้งแรก อับราฮัมก็ถูกคาดหวังให้เชื่อฟัง ตามที่เราอ่านพบในปฐมกาล 12:1 พระเจ้าบัญชาอับราฮัมว่า:

จงละบ้านเมืองของเจ้า วงศ์ตระกูลของเจ้า และครอบครัวบิดาของเจ้าเพื่อไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า (ปฐมกาล 12:1)

พระเจ้ากำหนดให้อับราฮัมละทิ้งแผ่นดินบ้านเกิดและครอบครัวของท่านเพื่อไปยังสถานที่ ๆ ท่านไม่เคยเห็น และในปฐมกาล 17:1-2 พระเจ้าเตือนความจำของอับราฮัมเกี่ยวกับความจำเป็นต้องจงรักภักดี เมื่อพระองค์ยืนยันพันธสัญญาของพระองค์ด้วยถ้อยคำต่อไปนี้:

“เราคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ จงดำเนินชีวิตอยู่ในทางของเราและเป็นคนดีพร้อม เราจะทำพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า และจะทวีจำนวนพงศ์พันธุ์ของเจ้าอย่างมากมาย” (ปฐมกาล 17:1-2)

แม้กระนั้น

คริสเตียนมากมายกลับไม่เห็นความจริงที่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างอับราฮัมกับพระเจ้าตามพันธสัญญานั้น เกี่ยวพันกับข้อกำหนดเรื่องความจงรักภักดี ครั้นแล้วครั้นเล่า พระเจ้ากำหนดให้อับราฮัมและลูกหลานของท่านภายใต้พันธสัญญานี้ต้องเชื่อฟังพระองค์ด้วย

ถ้าเรามองดูสัมพันธภาพระหว่างอับราฮัมกับพระเจ้า เราจะเห็นว่า ความสัมพันธ์นี้ ถูกริเริ่มโดยพระเจ้าองค์ผู้สูงสุด โดยถูกประทับตราในเหตุการณ์ที่พระเจ้า ... รับผลของการสาปแช่งตามพันธสัญญานั้น ไว้ที่พระองค์เอง เมื่อสัตว์ที่ถวายบูชาถูกฆ่าและผ่าเป็นสองส่วน ในปฐมกาล 15 แต่ก็ไม่มียิ่งใหญ่ที่จะทำให้อับราฮัมพ้นจากเงื่อนไซเหล่านี้ได้ ด้วยเหตุนี้ การเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า ซึ่งเราอาจเรียกด้วยภาษาง่าย ๆ ว่า “ความสัตย์ซื่อ” ต่อพระบัญชาของพระเจ้า หรือความสัตย์ซื่อเพื่อวางใจในพระเจ้า จึงเป็นกลไกที่พระเจ้าใช้เพื่อประทานพระพรแห่งพันธสัญญานั้น

—ศาสตราจารย์ไมเคิล เจ กิลโด

สาม พระเจ้าตรัสชัดเจนเช่นกันว่าจะมีผลลัพธ์สำหรับการเชื่อฟังและไม่เชื่อฟังของอับราฮัม
จงฟังปฐมกาล 17:1-2 อีกครั้งหนึ่ง ในข้อ 1 พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า:

“เราคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ จงดำเนินชีวิตอยู่ในทางของเราและเป็นคนดีพร้อม”
(ปฐมกาล 17:1)

จากนั้นในข้อ 2:

“เราจะทำพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า
และจะทวีจำนวนพงศ์พันธุ์ของเจ้าอย่างมากมาย” (ปฐมกาล 17:2)

พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าพระพรซึ่งเป็นผลลัพธ์แห่งความเชื่อฟังของอับราฮัม คือ
การมีลูกหลานทวีมากขึ้นในแผ่นดิน และในแนวทางที่สอดคล้องกัน
พระเจ้ายกย่องชื่นชมว่าการไม่จงรักภักดีจะนำไปสู่การถูกสาปแช่งอย่างรุนแรง
เพื่อเป็นอีกหนึ่งตัวอย่าง ให้เราฟังสิ่งที่พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมในปฐมกาล 17:10-14:

นี่คือพันธสัญญาของเรากับเจ้าและกับลูกหลานที่จะมาภายหลังเจ้า
เป็นพันธสัญญาที่เจ้าต้องรักษา คือชายทุกคนในพวกเจ้าจะต้องเข้าสู่น้ำ...
ชายใดที่ไม่เข้าสู่น้ำ คือผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่น้ำฝ่ายกาย
จะถูกตัดออกจากชนชาติของตน เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา” (ปฐมกาล
17:10-14)

พระเจ้ากำหนดให้การเข้าสู่น้ำเป็นสัญญาณแห่งความมุ่งมั่น
เป็นความจงรักภักดีตามพันธสัญญา ดังนั้น หากบุตรชายคนใดของท่านมิได้รับสู่น้ำ
พวกเขาจะต้องคำแช่งสาปให้ถูกตัดออกจากประชากรของท่าน
และจะถูกตัดขาดจากพระพรแห่งชีวิตตามพันธสัญญาด้วย

พลวัตทั้งสามของพันธสัญญาได้สร้างปฏิสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างอับราฮัมกับพระเจ้า
และเป็นข้อกำหนดสำหรับชีวิตของคนอื่นๆ ต่อมาหลังจากอับราฮัมอีกด้วย

พันธสัญญาประชาชาติฉบับที่สองที่พระเจ้ากระทำกับอิสราเอลได้แก่พันธสัญญากับโมเสสที่
ภูเขาซีนาย ตามที่เราทราบ พันธสัญญาฉบับนี้เน้นที่พระบัญญัติของพระเจ้า
แต่จะเป็นความผิดพลาดร้ายแรงถ้าจะคิดว่าพลวัตอื่น ๆ
ของพันธสัญญาจะไม่มีผลต่อชีวิตภายใต้พันธสัญญากับโมเสสนี้

โมเสส

เพื่อให้เห็นว่าพลวัตทั้งสิ้นของพันธสัญญาล้วนมีผลในพันธสัญญากับโมเสส
ให้เราดูที่จุดเน้นของพันธสัญญานี้ นั่นคือ บัญญัติ 10 ประการ แรกสุด
พระมหากษัตริย์ของพระเจ้าปรากฏชัดเจนในคำขึ้นต้นพระบัญญัติของพระเจ้า
คุณคงจำได้ว่าบัญญัติ 10 ประการเริ่มต้นดังนี้ ในอพยพ 20:2:

“เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ผู้นำเจ้าออกมาจากอียิปต์
ออกจากแดนทาส” (อพยพ 20:2)

พันธสัญญากับโมเสสมิใช่พันธสัญญาแห่งราชกิจ
แต่ตั้งอยู่บนพระเมตตาและพระคุณของพระเจ้า

และพระเจ้าสำแดงพระเมตตาเช่นนี้ต่อชาวอิสราเอลทุกชั่วอายุหลังจากนั้น ตลอดช่วงเวลาแห่งพันธสัญญาพระเจ้ากับโมเสส แม้กระนั้นบัญญัติ 10 ประการก็ทำให้เห็นชัดเจนว่าพระเจ้ากำหนดให้คนของพระองค์จงรักภักดี บัญญัติข้อแรกบอกไว้ในอพยพ 20:3 ว่า:

“อย่ามีพระเจ้าอื่นใดต่อหน้าเรา” (อพยพ 20:3)

พระคุณพระเจ้าไม่ได้ขัดแย้งต่อความจงรักภักดีของมนุษย์ ตรงกันข้าม กลับช่วยสนับสนุนและนำอิสราเอลให้ตอบสนองด้วยความสำนึกเพราะความจงรักภักดี

ก่อนที่พระเจ้าประทานบัญญัติใด ๆ แก่คนของพระองค์ พระเจ้าย้ำเตือนพวกเขาถึงพระคุณของพระองค์เสมอว่า “เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ คือจากแดนทาส” และสิ่งที่ตามมาหลังข้อความนี้ก็คือ การเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับบัญญัติ 10 ประการ ไม่ใช่ในฐานะบัญญัติที่ทำให้พวกเขากลายเป็นคนของพระเจ้า แต่มอบ “บุคลิกภาพพิเศษ” หรือแนวทางแห่งชีวิต ที่ช่วยให้พวกเขาตอบสนองต่อพระคุณของพระเจ้าได้ บัญญัติข้อแรก ประเด็นสำคัญคือ คุณต้องรักพระเจ้าอย่างไร? คุณต้องรักพระเจ้าโดยไม่มีพระเจ้าอื่นใดต่อหน้าพระองค์ โดยไม่ทำรูปเคารพหรือรูปใด ๆ ของพระเจ้า และโดยไม่กล่าวพระนามของพระเจ้าในทางที่ผิด จากนั้น ในครึ่งหลังของบัญญัติ ซึ่งเริ่มด้วย “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า” เราก็มียุทธศาสตร์ที่เป็นมาตรฐานแก่เราในการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น นี่เป็นเพราะว่า สำหรับพระเจ้าแห่งพระคริสต์ธรรมคัมภีร์แล้ว พระองค์มิได้ให้ความสำคัญต่อเพียงสภาพจิตวิญญาณส่วนตัวเท่านั้น หากแต่มีมิติของชุมชนและส่วนรวมอยู่ด้วย การรักพระเจ้าอย่างเดียวนั้น ไม่เพียงพอ จริงอยู่ การรักพระเจ้านั้นสำคัญยิ่ง แต่ต้องถูกสำแดงออกมาในวิถีทางที่เราดำเนินชีวิตและรักผู้อื่นด้วย และนั่นคือส่วนที่สองของบัญญัติ 10 ประการ

—ดร. ไบรอัน ดี รัสเซลล์

นอกเหนือจากนี้ บัญญัติ 10 ประการยังกล่าวถึงผลลัพธ์แห่งการเชื่อฟังและการไม่เชื่อฟังด้วย อพยพ 20:4-6 กล่าวดังนี้:

“อย่าสร้างแบบจำลองให้กับตนเอง ...อย่ากราบไหว้หรือนมัสการสิ่งเหล่านั้น เพราะเรา พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าผู้หึงหวง เราจะลงโทษลูกหลานของผู้ที่เกลียดชังเรา ไปสามชั่วอายุ เพราะบาปของเขา แต่เราจะรักลูกหลานของผู้ที่รักเราและปฏิบัติตามคำสั่งของเราตลอดพันชั่วอายุคน” (อพยพ 20:4-6)

เราเห็นพลวัตของพันธสัญญาที่พระเจ้ากระทำกับอับราฮัมและโมเสสแล้ว ต่อไปเราจะศึกษาพันธสัญญาประชาชาติจบสุดท้ายกับอิสราเอลในยุคพันธสัญญาเดิม นั่นคือพันธสัญญากับดาวิด พันธสัญญานี้เน้นว่าพระเจ้ากำลังสถาปนาเชื้อสายของดาวิดให้เป็นราชวงศ์ถาวรเพื่อปกครองเหนืออิสราเอล

ดาวิด

แน่นอน เมื่อเราพิจารณานับที่ชีวิตของดาวิดและบุตรหลานของท่านในภาพรวมแล้ว ก็ปรากฏชัดเจนว่าชีวิตในพันธสัญญานี้เกี่ยวพันกับพระมหากษัตริย์คุณ ความจงรักภักดีของมนุษย์ และผลลัพธ์แห่งการเชื่อฟัง หรือการไม่เชื่อฟัง ให้เราฟังว่าสดุดี 89:3-4 กล่าวอย่างไรเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้าต่อดาวิด:

พระองค์ตรัสว่า “เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ซึ่งเราเลือกสรร เราได้ปฏิญาณต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘เราจะสถาปนาวงศ์วานของเจ้าตลอดไป และให้บัลลังก์ของเจ้ายืนยงอยู่ทุกชั่วอายุ’” (สดุดี 89:3-4)

สองข้อนี้สะท้อนพระมหากษัตริย์คุณที่พระเจ้าสำแดงต่อดาวิดโดยการเลือกและส่งเสริมท่าน และบุตรหลานของท่านในฐานะกษัตริย์ผู้ชอบธรรมแห่งอิสราเอล แต่พระเจ้าก็กำหนดว่าพวกเขาต้องจงรักภักดีด้วย และเตือนเรื่องผลลัพธ์แห่งการสาปแช่งต่อการไม่เชื่อฟังตามพันธสัญญานี้ จงฟังสดุดี 89:30-32:

“หากลูกหลานของเขาละทิ้งบทบัญญัติของเรา ไม่ได้ประพฤติตามกฎเกณฑ์ของเรา หากพวกเขาฝ่าฝืนกฎหมายของเรา ไม่ทำตามคำบัญชาของเรา เราจะลงโทษบาปของเขาด้วยไม้เรียว และเขียนตีเขาเพราะความชั่วช้า” (สดุดี 89:30-32)

ตามที่เราเห็นในข้อความนี้ ถ้าบุตรของดาวิดละทิ้งกฎเกณฑ์ของพระเจ้า พวกเขาจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง แต่ตามที่พระวจนะหลายต่อหลายตอนบอกเรา พระพรมหาศาลจะมาถึงดาวิดและลูกหลานของท่าน ถ้าพวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า และแน่นอน พระพรและคำสาปแช่งบนราชวงศ์ดาวิดส่งผลกระทบต่อชีวิตของคนของพระเจ้าทั้งปวงนับแต่เวลานั้นเป็นต้นมา

เมื่อเราได้เข้าใจพลวัตของชีวิตในพันธสัญญาสากลและพันธสัญญาประชาชาติแล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาพันธสัญญานับใหม่ นั่นคือ พันธสัญญาแห่งการสำเร็จเป็นจริง

พันธสัญญานับใหม่

พระเจ้าดำเนินการขับเคลื่อนแผ่นดินของพระองค์ไปข้างหน้าโดยสร้างพันธสัญญานับหนึ่ง เพื่อต่อยอดพันธสัญญาอีกนับหนึ่ง ตลอดประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม แต่เราก็ทราบมาก่อนถึงเวลาที่พระเยซูเสด็จมาในโลกนี้

อิสราเอล ได้กบฏต่อพระเจ้าอย่างร้ายแรงถึงขนาดที่พระองค์สาปแช่งคนของพระองค์อย่างรุนแรง มีชาวอิสราเอลเพียงหยิบมือเท่านั้นที่ยังคงสัตย์ซื่อ แต่ในพันธสัญญานับใหม่

แผ่นดินของพระเจ้าได้สำเร็จเป็นจริง

และแผ่นดินของพระเจ้าขยาย ไปสู่สุดปลายแผ่นดินโลกโดยผ่านความเป็นกษัตริย์ของพระคริสต์ โดยนัยนี้ พันธสัญญานับใหม่จึงมิได้ค้ำสิ่งที่พระเจ้ากระทำในอดีต ตรงกันข้าม

กลับทำให้สิ่งที่พระองค์ประสงค์สำหรับแผ่นดินของพระองค์ตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาได้สำเร็จเป็นจริง ฉะนั้น

เราไม่ควรแปลกใจเลยที่จะพบว่าพลวัตสามองค์ประกอบสำหรับชีวิตในพันธสัญญากับพระเจ้าจึงเป็นลักษณะสำคัญของพันธสัญญานับใหม่เช่นกัน

ประการแรก พันธสัญญานับใหม่เกี่ยวข้องกับพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า พระเจ้าสัญญาว่าจะสำแดงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ต่อประชากรของพระองค์ที่ถูกเนรเทศ

เมื่อพระองค์สถาปนาพันธสัญญานับใหม่ใน เยเรมีย์ 31:34 กล่าวว่า:

“เพราะเราจะอภัยความชั่วร้ายของเขา
และจะไม่จดจำบาปทั้งหลายของเขาอีกต่อไป” (เยเรมีย์ 31:34)

ในแนวทางนี้และอื่น ๆ อีกมากมาย
พันธสัญญานับใหม่สำแดงพระเมตตาการุณาของพระเจ้าอย่างชัดเจน
ขณะเดียวกัน ความจงรักภักดีของมนุษย์ก็เป็นปัจจัยหนึ่งในพันธสัญญานับใหม่
พระเจ้ามิได้สัญญาว่าจะทำให้กฎเกณฑ์ของพระองค์เป็นโมฆะ
และพระองค์มิได้ยกเว้นผู้ใดจากการต้องเชื่อฟังพระองค์ ตรงกันข้าม
พระองค์ช่วยให้พวกเขาจงรักภักดี แท้จริงแล้ว พระเจ้าสัญญาในเยเรมีย์ 31:33 กล่าวว่า:

...เราจะใส่บัญญัติของเราในจิตใจของพวกเขา จารีกบนหัวใจของพวกเขา...
(เยเรมีย์ 31:33)

ในยกพันธสัญญานับใหม่ พระเจ้าจะช่วยให้คนของพระองค์รักกฎเกณฑ์ของพระองค์
เพื่อเขาจะเชื่อฟังพระองค์อย่างจริงจัง
และสุดท้าย ผลลัพธ์แห่งพระพรและคำสาปแช่งก็ปรากฏชัดในพันธสัญญานับใหม่
ตามที่เยเรมีย์ 31:33 กล่าวต่อไปว่า:

...เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา (เยเรมีย์
31:33)

คำประกาศนี้นำมาซึ่งความมั่นใจว่าพระเจ้าจะนำพระพรยิ่งใหญ่มาสู่คนของพระองค์
เพราะพระองค์จะช่วยพวกเขาให้สามารถถือรักษาพันธะต่าง ๆ ตามพันธสัญญาของพระองค์ได้
และก็มีคำหมายโดยปริยายว่าใครก็ตามที่ไม่ถือรักษาพันธะเหล่านี้ก็จะไม่ได้รับพระพรนี้อย่างแน่นอน

สิ่งที่จะแยกพันธสัญญานับใหม่จากพันธสัญญานับเดิม
ก็คือความสามารถของคนที่จะถือรักษาพันธสัญญาไว้ ในเยเรมีย์ 31
พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะจารึกกฎเกณฑ์ของพระองค์ในจิตใจของพวกเขา
พระองค์จะวางบัญญัติของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา
และพระองค์ก็เอ่ยตามมาด้วยพระวาทาคที่เป็นสูตรสำหรับพันธสัญญาว่า “เราจะเป็น
พระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชากรของเรา” เออาละ
เพื่อเข้าใจว่าพระเจ้าจะจารึกบัญญัติของพระองค์ในจิตใจของประชากรของพระองค์
อย่างไร
ก็จะมีประโยชน์มากถ้าเราดูข้อความที่คล้ายคลึงกันอย่างยิ่งในพระวจนะเอเสเคียล
36 ในบทนี้ พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะไม่วางบัญญัติของพระองค์
แต่จะวางพระวิญญาณของพระองค์ ท่ามกลางพวกเขา
และพระองค์ไม่ได้ตรัสว่าพระองค์จะจารึกกฎเกณฑ์ของพระองค์ในจิตใจของพวกเขา
แต่พระองค์ตรัสว่า “เราจะทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา
และรักษากฎหมายของเรา” และหลังจากนั้น เช่นเดียวกับที่พระองค์ตรัสในเยเรมีย์
31 พระองค์ก็เอ่ยตามมาด้วยพระวาทาคที่เป็นสูตรสำหรับพันธสัญญาว่า
“เราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชากรของเรา” ดังนั้น
เมื่อพิจารณาเนื้อความเชิงพยากรณ์ทั้งสองนี้ร่วมกัน
เราจะเห็นว่าวิธีที่พระเจ้าจะจารึกกฎเกณฑ์ของพระองค์ในจิตใจของประชากรของพระองค์
ก็คือโดยการวางพระวิญญาณของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา

โดยการที่พระเจ้าเองสถิตอยู่ภายใน
พระองค์จะทำให้คนของพระองค์ในยุคพันธสัญญาฉบับใหม่ถือรักษาบัญญัติของพระ
องค์ ดังนั้น ในพันธสัญญาฉบับใหม่จึงมีความมั่นคง
มีใช่เพราะความสัตย์ซื่อของเราเอง
แต่เพราะการที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นเครื่องมือ
โดยสถิตอยู่และทำงานท่ามกลางพวกเรา

—ดร. แมทธิว นิวเคิร์ก

คราวนี้ เราต้องจำไว้เสมอว่าพันธสัญญาฉบับใหม่จะมีผลในสามระยะ
ตามแบบแผนในช่วงเวลาสุดท้ายของแผ่นดินพระเจ้าที่มาจากพระคริสต์
พันธสัญญาฉบับใหม่ถูกเปิดตัวในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์
และในพันธกิจอัครทูตของพระองค์ ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร
พันธสัญญาฉบับใหม่ดำเนินไปสู่การเกิดผลโดยผ่านฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ที่ทำงานในคริสตจักร
และพันธสัญญาฉบับใหม่จะไปถึงซึ่งความบริบูรณ์เมื่อพระคริสต์เสด็จมาด้วยสง่าราศีเมื่อถึงวาระอัน
เสร็จสิ้นสมบูรณ์

แรกสุด

พันธสัญญาใหม่เน้นว่าพันธสัญญาฉบับใหม่นั้นถูกเปิดตัวโดยพระมหากษัตริย์ของพระเจ้า
เมื่อพระบิดาส่งพระบุตรของพระองค์มาในโลกนี้
และเน้นด้วยว่าพระคริสต์นั้นสัตย์ซื่อต่อข้อกำหนดทุกข้อเกี่ยวกับความจงรักภักดีของมนุษย์
แม้จนถึงความมรณบทนทางเขน
พันธสัญญาใหม่ยังเน้นด้วยว่าพระคริสต์ได้รับพระพรแห่งการถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย ผลก็คือ
ทุกคนที่วางใจในการช่วยให้รอดของพระคริสต์ก็ถูกทำให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า
ตามที่ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกล่าวไว้ในฮีบรู 9:12-15:

พระองค์ไม่ได้ทรงเข้าไปด้วยเลือดแพะหรือเลือดวัว
แต่พระองค์ทรงเข้าไปสู่อภิสุทธิสถานด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง...ด้วยเหตุนี้
พระคริสต์จึงทรงเป็นคนกลางของพันธสัญญาใหม่ (ในฮีบรู 9:12-15)

พระเจ้าเสด็จเข้ามาในประวัติศาสตร์เพื่อสถาปนาพันธสัญญาฉบับใหม่
โดยการส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อถือรักษาทุกรายละเอียดของบัญญัติของพระเจ้า
และเพื่อประทานพระองค์เองในฐานะเครื่องบูชาอันครบถ้วนสมบูรณ์แบบเพื่อการไถ่บาป

นี่เป็นหลักคำสอนคริสเตียนอันยอดเยี่ยม
แทนที่คนกลางหรือปโรหิตจะต้องถวายวัวและแพะเป็นเครื่องบูชาปีแล้วปีเล่าเพื่อขอ
การอภัยโทษบาปเหมือนในพันธสัญญาเดิม
พระเยซูได้เสด็จเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดเพียงครั้งเดียวโดยมีผลตลอดกาล
ตามที่พระคัมภีร์บอกเรา เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์บนทางเขน
เมื่อพระองค์หลังโลหิตเพื่อความบาปของเรา
ก็หมายความว่าพระองค์ได้สร้างหนทางสำหรับเราให้สามารถไปสู่พระผู้เป็นเจ้าของได้
พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของเราจริง ๆ
ในเวลาที่เราสามารถเข้าไปสู่สถานที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยผ่านพระโลหิตของพระองค์

—ดร. วุยานี ซินโด

เอาล่ะ

แม้ราชกิจของพระคริสต์ในการช่วยให้รอดจะสำคัญยิ่งในการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์

แต่ความรอดอันยิ่งใหญ่ในพันธสัญญาฉบับใหม่ก็ขึ้นอยู่กับ การดำเนินต่อไปของราชกิจของพระคริสต์ ในฐานะผู้ประสานพันธสัญญาฉบับใหม่ ในแต่ละวัน พระคริสต์วิงวอนเพื่อคนของพระองค์เบื้องหน้าราชบัลลังก์ของพระบิดาในสวรรค์ ผู้เขียนพระวจนะฮีบรูชี้ไปที่ความเป็นจริงข้อนี้เมื่อท่านเขียนไว้ในบทที่ 7:24-25 ดังนี้:

แต่เพราะพระเยซูทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ จึงทรงเป็นโปรหิตถาวรนิรันดร์ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงสามารถช่วยบรรดาผู้ที่มาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์ได้อย่างสมบูรณ์ เพราะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เสมอเพื่อที่จะทูลวิงวอนเพื่อเขาทั้งหลาย (ฮีบรู 7:24-25)

ด้วยพระมหากรุณาธิคุณพระเจ้า พระคริสต์จึงครองราชย์และวิงวอนเพื่อเรา พระองค์จัดการกับความล้มเหลวของเราและทำให้เรามั่นใจในพระพรนิรันดร์ของเรา และท้ายที่สุด เนื่องจากพระคริสต์ได้ไถ่เราจากความบาปแล้วและยังคงวิงวอนเพื่อเราต่อไป เราจึงมั่นใจได้ว่า การสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระเจ้าในพระคริสต์จะมาถึงในวันหนึ่ง เมื่อวันนั้นมาถึง เราจะได้เห็นพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้าในแบบที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน ตามที่ผู้เขียนฮีบรูอธิบายไว้ในบทที่ 9:28:

พระคริสต์ก็ทรงถวายพระองค์เองครั้งเดียวเพื่อลบล้างบาปของประชาชนเป็นอันมาก และพระองค์จะทรงปรากฏเป็นครั้งที่สอง ไม่ใช่เพื่อรับแบกบาปแต่เพื่อนำความรอดมายังบรรดาผู้ซึ่งรอคอยพระองค์ (ฮีบรู 9:28)

เมื่อวันนั้นมาถึง ทุกคนที่ได้วางใจในพระคริสต์จะจงรักภักดีต่อพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ และเราจะได้รับพระพรแห่งชีวิตนิรันดร์ในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่

เมื่อเรานึกถึงราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เรามักจะคิดถึง การเสด็จมาครั้งแรกและการเสด็จมาครั้งที่สอง ซึ่งการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์นั้นตามมาด้วยชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์ พระองค์ได้นำแผ่นดินของพระองค์มาสู่โลกนี้ พระองค์ได้นำมาซึ่งยุคแห่งพันธสัญญาฉบับใหม่ พระองค์ได้พิชิตความบาป พิชิตความตาย และพิชิตมารซาตาน เมื่อพระองค์เสด็จมาอีกครั้งหนึ่ง พระองค์ก็จะย้ำความบาป ความตาย และซาตาน ไว้ใต้พระบาทของพระองค์อย่างสิ้นเชิง เพื่อที่ความชั่วร้ายจะถูกทำลาย เพื่อจะมีการสะสางบัญญัติ เพื่อการพิพากษาครั้งสุดท้ายจะเกิดขึ้น โดยจะเป็นที่รู้จักกันอย่างเปิดเผยว่าความบาปและความตายถูกจัดการแล้ว ผู้ที่ไม่ใช่คนของพระองค์จะถูกโยนเข้าสู่การพิพากษาอันไม่มีที่สิ้นสุด ส่วนผู้ที่เป็นของพระองค์จะชื่นชมยินดีกับผลและประโยชน์ของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่ แล้วเราก็จะเห็นจุดสิ้นสุดของทุกสิ่ง

—ดร. สตีเฟน เจ เวลล์

เมื่อเราได้พิจารณาแผ่นดินและพันธสัญญาต่าง ๆ ของพระเจ้า ประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาของพระองค์ และพลวัตพื้นฐานของพันธสัญญาของพระเจ้าแล้ว เราจะศึกษาหัวข้อสุดท้าย นั่นคือ ประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า

ประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าขับเคลื่อนแผ่นดินของพระองค์ผ่านพันธสัญญาต่าง ๆ พระองค์ให้มนุษย์มีส่วนร่วมเสมอ และสิ่งนี้ไม่น่าจะทำให้เราแปลกใจ มนุษย์นั้นเป็นพระฉายที่เป็นปโรหิตและตัวแทนความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้า โดยถูกสร้างมาเพื่อขยายแผ่นดินของพระองค์ไปทั่วโลก แต่ในความเป็นจริง พันธสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับคนหลายกลุ่มในหลายช่วงเวลา ความหลากหลายเหล่านี้ปรากฏอย่างไรในพระคัมภีร์? และสร้างความแตกต่างอย่างไรเมื่อเราพิจารณาถึงประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า?

เพื่อตอบสนองคำถามนี้ เราจะพิจารณาสองประเด็น หนึ่ง เราจะดูว่าพันธสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับคนกลุ่มต่าง ๆ ในหลายลักษณะอย่างไร? สอง เราจะดูว่าคนกลุ่มต่าง ๆ นี้ส่งผลกระทบต่อการใช้พลวัตของพันธสัญญากับประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าอย่างไร เราจะเริ่มโดยดูว่าพระเจ้ากระทำพันธสัญญากับมนุษยชาติกลุ่มต่าง ๆ อย่างไม่

การแบ่งมนุษยชาติออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ

ทุกคนที่คุ้นเคยกับพันธสัญญาเดิม รู้ว่าพันธสัญญาเดิมนั้นมักจำแนกบุคคลและกลุ่มบุคคลออกเป็นหลายประเภท คือผู้ชายและผู้หญิง คนหนุ่มและคนแก่ ผู้มีอำนาจและผู้อ่อนแอ เป็นต้น แน่นอน เป็นไปไม่ได้ที่เราจะศึกษาความหลากหลายทั้งหมดนี้ได้อย่างละเอียด แต่จะช่วยให้ได้มาก ถ้าเราเน้นไปที่คนกลุ่มใหญ่หลายกลุ่มที่มีบทบาทสำคัญต่อสิ่งที่พระคัมภีร์บอกเราเกี่ยวกับพันธสัญญาของพระเจ้า

เราจะศึกษามนุษยชาติกลุ่มต่าง ๆ นี้โดยเริ่มต้นที่การดูว่าทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อถูกรวมเข้าอยู่ภายในพันธสัญญาของพระเจ้าอย่างไร จากนั้น เราจะศึกษาการจำแนกระหว่างคนที่ถูกรวมเข้าและคนที่ถูกตัดออกจากพันธสัญญาของพระเจ้า ให้เราเริ่มต้นด้วยความจริงที่ว่าทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อที่อยู่ภายในพันธสัญญาของพระเจ้า

ภายในพันธสัญญา

คริสเตียนมักทักท้วงว่าผู้เชื่อแท้เท่านั้นที่ได้เข้าสู่พันธสัญญากับพระเจ้า แต่จริง ๆ แทบไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย คุณน่าจะจำได้ว่าเรากล่าวถึงพันธสัญญาของพระเจ้ากับอาดัมและโนอาห์ในฐานะพันธสัญญาสากล เนื่องจากสองพันธสัญญานี้ผูกพันมนุษย์ทั้งสิ้นเข้ากับพระเจ้า และเมื่อมนุษยชาติล้มลงในความบาป ก็รวมถึงทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อด้วย หลักการรากฐานของแผ่นดินพระเจ้าที่ได้สถาปนาไว้ในพันธสัญญากับอาดัมก็มีผลกับคนเหล่านั้นที่มีความศรัทธาอันช่วยให้รอด เช่น อาเบล เซท และคนเหล่านั้นที่ไม่มีศรัทธา เช่น คาอิน และลูกชายของเขาที่เป็นฆาตกร คือลามะค ในแนวทางเดียวกัน พันธสัญญาแห่งเสถียรภาพในธรรมชาติในยุคของโนอาห์ก็มีผลผูกพันทั้งผู้เชื่อ เช่น เซม บุตรชายของโนอาห์ รวมทั้งผู้ไม่เชื่อ เช่น คานาอัน หลานชายของโนอาห์ ลักษณะเดียวกันนี้ก็จริงสำหรับพันธสัญญาประชาชาติกับอิสราเอลโดยผ่านอับราฮัม โมเสส และดาวิด ชาวอิสราเอลทุกคนถูกผูกพันในพันธสัญญากับพระเจ้าโดยผ่านพันธสัญญาเหล่านี้

ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับความรอดนิรันดรแล้วหรือไม่ก็ตาม ตัวอย่างเช่น ทั้งยาโคบและเอซาว ได้รับสืบทอดและอยู่ในพันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัม ในยุคของโมเสส คนอิสราเอลทุกเผ่าก็มีทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อท่ามกลางพวกเขาด้วย

ในขณะที่พวกเขาเข้าสู่พันธสัญญาที่ภูเขาซีนาย

ลักษณะเดียวกันนี้ก็จริงสำหรับพันธสัญญาราชวงศ์ดาวิด

ลูกหลานทุกคนของดาวิดและพลเมืองทั้งสี่ของอิสราเอลอยู่ในพันธสัญญากับพระเจ้า

ไม่ว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อแท้หรือไม่ก็ตาม

คราวนี้ เมื่อเราหันมาดูผู้ไม่เชื่อในพันธสัญญาฉบับใหม่ เราต้องรอบคอบ

คำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพันธสัญญาฉบับใหม่บ่งบอกว่าพันธสัญญาฉบับใหม่นั้นจะครอบคลุมเฉพาะผู้เชื่อแท้เท่านั้น

จงฟังคำบรรยายของเยเรมีย์เกี่ยวกับประชากรแห่งพันธสัญญาฉบับใหม่ในเยเรมีย์ 31:34:

“ผู้คนจะไม่สอนเพื่อนบ้าน หรือสอนพี่น้องของตนอีกต่อไปว่า

‘จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เพราะพวกเขาทุกคนจะรู้จักเรา

ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุด ไปจนถึงผู้ใหญ่ที่สุด” องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

“เพราะเราจะอภัยความชั่วร้ายของเขา

และจะไม่จดจำบาปทั้งหลายของเขาอีกต่อไป” (เยเรมีย์ 31:34)

ข้อความนี้เปิดเผยว่า

ทุกคนที่ถูกนับเข้าอยู่ในพันธสัญญาฉบับใหม่จะรู้จักพระผู้เป็นเจ้าและจะได้รับการอภัยบาปอย่างถาวร จะไม่มีนัยการละเมิดใด ๆ เพื่อใช้ลงโทษพวกเขาอีกต่อไป

กระนั้น เมื่อเราคิดว่าคำพยากรณ์ของเยเรมีย์จะถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงอย่างไร

เราก็ต้องไตร่ตรองอยู่เสมอถึงลักษณะหนึ่งของยุคพันธสัญญาฉบับใหม่

ซึ่งเราได้กล่าวถึงหลายครั้งแล้วในบทเรียนนี้ พันธสัญญาใหม่อธิบายว่า

พันธสัญญาฉบับใหม่ในพระคริสต์ถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงในสามระยะ

โดยถูกเปิดตัวในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์

และดำเนินต่อเนื่องตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร

แล้วจะสำเร็จบริบูรณ์เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีเท่านั้น

การเปิดเผยยุคพันธสัญญาฉบับใหม่ในสามระยะนี้ช่วยให้เราเข้าใจว่า

ทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อก็ถูกนับเข้าอยู่ท่ามกลางคนของพระเจ้า

จนกระทั่งพระคริสต์เสด็จกลับมาอีกครั้ง

ทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่ออยู่ท่ามกลางผู้ที่ติดตามพระคริสต์ในช่วงการเปิดตัวแผ่นดินของพระองค์

และความจริงข้อนี้ดำรงอยู่ตลอดช่วงที่แผ่นดินของพระคริสต์ดำเนินต่อไป

คริสตจักรที่เรามองเห็นได้ด้วยตาที่รวมถึงผู้เชื่อแท้ที่ได้รับความรอดนิรันดรอย่างแท้จริง

และรวมถึงผู้ไม่เชื่อที่ได้รับพระพรชั่วคราวจากความเกี่ยวข้องที่เขามีกับพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์ด้วย

คริสตจักรที่ตาของเรามองเห็นคืออะไร? ก็คือคริสตจักรสากล

ในความหมายของคริสตจักรทั่วไปในโลก อันประกอบด้วยคริสตจักรท้องถิ่นทั่วไป

นิกายต่าง ๆ มากมาย

และบางคริสตจักรที่ไม่ได้มองว่าตนเองอยู่ในนิกายใดเลยก็ตาม

ในทางศาสนศาสตร์ สิ่งนี้ถูกแยกออกจากคริสตจักรที่เรามองไม่เห็นด้วยตา

และคริสตจักรที่มองไม่เห็นด้วยตานี้ก็ไม่ใช่คริสตจักรที่คุณสามารถเห็นได้

แต่เป็นคริสตจักรที่คุณไม่สามารถมองเห็น ดูในฮีบรู 12

คือการรวมตัวกันครั้งใหญ่ของคริสตจักรของบรรดาบุตรหัวปี

ซึ่งหมายถึงคนเหล่านั้นที่ได้ตายไปแล้ว และไปสู่สวรรค์ หมายถึงผู้ถูกเลือก

ที่ในขณะนี้ อยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า

โดยรายล้อมไปด้วยทูตสวรรค์และทูตสวรรค์ระดับสูง
ผู้ดำรงอยู่มาก่อนและจะดำรงอยู่ตลอดไป
ทั้งคริสตจักรที่ตามองไม่เห็นและคริสตจักรที่ตามองเห็นประกอบกันขึ้นเป็นคริสตจักรของพระเยซูคริสต์

—ดร. ดิเร็ค โรมัส

จงฟังว่าอัครทูตยอห์นกล่าวถึงผู้ไม่เชื่อในคริสตจักรว่าอย่างไร ใน 1 ยอห์น 2:19: พวกเขาออกไปจากพวกเรา แต่ที่จริงแล้วเขาไม่ใช่พวกเรา เพราะถ้าใช่ เขาก็คงอยู่กับเราต่อไป แต่การที่เขาจากไปแสดงว่าในพวกเขาไม่มีสักคนเดียวที่เป็นพวกเรา (1 ยอห์น 2:19)

ในข้อนี้ อัครทูตยอห์นเขียนเกี่ยวกับคนที่ละทิ้งความเชื่อคริสเตียน ท่านยอมรับว่าในความหมายหนึ่ง พวกเขาก็ถูกนับว่าเป็น “พวกเรา” นั่นคือ พวกเขาดำเนินชีวิตท่ามกลางคนของพระเจ้า แต่ยอห์นก็กล่าวเช่นกันว่า โดยการละทิ้งความเชื่อไป พวกเขาทำให้เห็นชัดเจนว่าคนเหล่านั้น ไม่ได้ “เป็นพวกเรา” อีกต่อไป หมายความว่า พวกเขาไม่ใช่ผู้เชื่อแท้ ตามที่ยอห์นกล่าว ถ้าพวกเขาได้เป็นผู้เชื่อแท้ซึ่งได้รับความรอดนิรันดรทางพระคริสต์ “เขาก็คงอยู่กับเราต่อไป” นั่นคือ พวกเขาจะสัตย์ซื่อจนถึงที่สุด

เราทุกคนรู้ว่ารายชื่อสมาชิกของคริสตจักรส่วนใหญ่ก็รวมทั้งคนที่เป็นผู้เชื่อแท้และที่ไม่ใช่ คำพยากรณ์ของเยเรมีย์เกี่ยวกับผู้ที่ได้รับการไถ่อย่างสมบูรณ์ตามพันธสัญญาฉบับใหม่จะถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเท่านั้น ในเวลานั้น ผู้ไม่เชื่อที่อยู่ท่ามกลางประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าจะทุกข์ทรมานกับการพิพากษานิรันดรของพระเจ้า และผู้เชื่อแท้เท่านั้นที่จะครองราชย์ร่วมกับพระคริสต์ในการทรงสร้างชิ้นใหม่ นอกจากนี้การจำแนกมนุษย์ชาติออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ ภายในพันธสัญญาของพระเจ้าแล้ว บันทึบเกี่ยวกับพันธสัญญาของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมก็กล่าวถึงการแบ่งระหว่างผู้ที่ถูกรวมเข้าภายในและผู้ที่ถูกแยกออกจากพันธสัญญาของพระเจ้าในยุคต่าง ๆ ของประวัติศาสตร์

ผู้ถูกรวมเข้าและผู้ถูกแยกออก

ตามที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้ มนุษยชาติทั้งปวงถูกรวมเข้าอยู่ในพันธสัญญาสากลกับอาดัมและโนอาห์ ไม่มีคนกลุ่มใดถูกแยกออกจากรากฐานและเสถียรภาพทางธรรมชาติที่สถาปนาไว้ในพันธสัญญาทั้งสองนี้ แต่สถานการณ์นี้เปลี่ยนไปเมื่อพระเจ้าเลือกอิสราเอลในฐานะประชากรพิเศษแห่งพันธสัญญาของพระองค์ พันธสัญญาประชาชาติต่าง ๆ ซึ่งกระทำกับอับราฮัม โมเสส และดาวิด โดยหลัก ๆ แล้ว ได้นับรวมทายาททางกายภาพของอับราฮัมและชาวต่างชาติจำนวนค่อนข้างน้อยที่ถูกรับเข้าเป็นส่วนหนึ่งของอิสราเอล ส่วนใหญ่แล้ว ชนต่างชาติได้ถูกแยกออกจากพันธสัญญาประชาชาติของอิสราเอล จงฟังว่าเปาโลบรรยายถึงชนต่างชาติอย่างไร ในช่วงก่อนที่พวกเขาจะกลายมาเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ ในเอเฟซัส 2:12:

จงระลึกว่าครั้งนั้นท่านแยกจากพระคริสต์
ไม่ได้เป็นพลเมืองอิสราเอลและเป็นคนต่างด้าวอยู่นอกพันธสัญญาที่ทรงสัญญาไว้
ไม่มีความหวังและอยู่ในโลกโดยปราศจากพระเจ้า (เอเฟซัส 2:12)

ชนต่างชาติ คือ คนแปลกหน้าสำหรับพันธสัญญาที่เป็นคำมั่นสัญญา

พวกเขาปราศจากความหวังและปราศจากพระเจ้า ดังนั้น ในช่วงหลายศตวรรษของพันธสัญญาประชาชาติของอิสราเอล จริง ๆ แล้วมีมนุษย์อยู่สามประเภทในโลกนี้: 1) ผู้เชื่อแท้ที่อยู่ในพันธสัญญาของอิสราเอล; 2) ผู้ไม่เชื่อที่อยู่ในพันธสัญญาของอิสราเอล; และ 3) ชาวต่างชาติที่ไม่เชื่อ ซึ่งถูกแยกออกจากพันธสัญญาของอิสราเอล

การจำแนกออกเป็นสามกลุ่มนี้สำคัญ เนื่องจากมีผลไปถึงพันธสัญญาฉบับใหม่จนกระทั่งพระคริสต์จะเสด็จกลับมาด้วยพระสิริตามที่เราทราบแล้ว จนถึงวันนั้น ผู้เชื่อแท้ก็ถูกรวมเข้าอยู่ในพันธสัญญาฉบับใหม่พร้อมกับผู้ไม่เชื่อที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรที่ตามองเห็น และในยุคนั้นพันธสัญญาใหม่ก็มีคนประเภทที่สาม นั่นคือ ชายหญิงที่ไม่ยอมรับข่าวประเสริฐหรือคริสตจักร คนเหล่านี้ถูกแยกออกจากพันธสัญญาฉบับใหม่ ในช่วงประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม คนที่อยู่นอกพันธสัญญาคือคนต่างชาติเป็นส่วนมาก แต่ในเมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาแล้ว คนเหล่านั้นที่อยู่นอกพันธสัญญาฉบับใหม่จึงรวมถึงทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติที่ไม่มีส่วนในพระคริสต์ หรือคริสตจักรของพระองค์

เมื่อเราได้เห็นแล้วว่าการแบ่งมนุษย์ออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ สัมพันธ์กับประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าอย่างไร เราก็พร้อมที่จะศึกษาการใช้พลวัตแห่งพันธสัญญากับกลุ่มคนเหล่านี้ พวกเขามีประสบการณ์อย่างไรกับพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า ได้ตอบสนองต่อข้อกำหนดเรื่องความจงรักภักดีของมนุษย์ และผลลัพธ์แห่งพระพรและคำสาปแช่งอย่างไร?

การใช้พลวัตแห่งพันธสัญญา

มนุษย์ทั้งปวงได้มีประสบการณ์กับพลวัตของพันธสัญญาสากลกับอาดัมและโนอาห์ ชีวิตของมนุษย์ทั้งปวงได้รับผลโดยตรงจากนโยบายรากฐานที่สถาปนาขึ้นผ่านอาดัม และจากเสถียรภาพของธรรมชาติที่สถาปนาขึ้นผ่านโนอาห์ แต่พันธสัญญาประชาชาติกับอิสราเอลโดยผ่านอับราฮัม โมเสส และดาวิด และพันธสัญญาฉบับใหม่นั้น ไม่ได้ถูกสถาปนาไว้สำหรับมนุษย์ทุกคน

เมื่อเราพิจารณาการใช้พลวัตแห่งพันธสัญญากับคนหลากหลายกลุ่ม เราจำเป็นต้องเข้าใจว่าพันธสัญญาประชาชาติและพันธสัญญาฉบับใหม่ถูกใช้กับคนสามกลุ่มนี้อย่างไร: 1) ผู้ไม่เชื่อที่ถูกแยกออกจากพันธสัญญาเหล่านี้; 2) ผู้ไม่เชื่อที่ถูกรวมเข้ากับพันธสัญญาเหล่านี้; และ 3) ผู้เชื่อ ซึ่งถูกรวมเข้าในพันธสัญญาเหล่านี้

เราจะเริ่มด้วยผู้ไม่เชื่อที่ถูกแยกออกจากพันธสัญญาประชาชาติกับอิสราเอลและพันธสัญญาฉบับใหม่

ผู้ไม่เชื่อที่ถูกแยกออก

ผู้ไม่เชื่อที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับพันธสัญญาประชาชาติและพันธสัญญาฉบับใหม่ก็ยังถูกผูกพันเข้ากับพระเจ้าโดยพันธสัญญาสากลของพระองค์ที่ผ่านทางอาดัมและโนอาห์ ด้วยเหตุนี้ พวกเขายังคงมีประสบการณ์กับพลวัตต่าง ๆ ของพันธสัญญาเหล่านี้ พวกเขาได้รับพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า เพราะพระเจ้าสำแดงพระเมตตาต่อทุกคน พระเยซูกล่าวในมัทธิว 5:45 ดังนี้:

เพื่อท่านจะได้เป็นบุตรของพระบิดาของท่านในสวรรค์
พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ขึ้นแก่ทั้งคนชั่วและคนดี
และทรงให้ฝนตกแก่ทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม (มัทธิว 5:45)

เรามักเรียกพระพรเหล่านี้ว่า “พระคุณสำหรับคนทั่วไป”
เนื่องจากนี้ไม่ใช่พระกรุณาที่นำไปสู่การช่วยให้รอด
แต่คือการสำแดงพระคุณของพระเจ้าต่อมนุษย์ทั้งปวง
นอกเหนือจากนี้

ผู้ไม่เชื่อที่อยู่ภายนอกพันธสัญญาประชาชาติกับอิสราเอลและพันธสัญญาฉบับใหม่ก็ยังคงถูกกำหนด
ให้ปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความจงรักภักดีตามขนาดของการเปิดเผยที่พวกเขาได้รับ
พวกเขาอาจตระหนักบ้างถึงการเปิดเผยพิเศษที่พระเจ้าประทานแก่อิสราเอลและคริสตจักร
แต่ถึงแม้พวกเขาไม่เคยสัมผัสกับอิสราเอลหรือคริสตจักรเลย
พวกเขาก็ยังคงมีความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับพันธะที่พวกเขามีต่อพระเจ้า
โดยผ่านการเปิดเผยโดยทั่วไปหรือโดยผ่านธรรมชาติ

ในพระคัมภีร์ พระเจ้าได้บอกเรา และเปาโลก็ยืนยันหนักแน่นในข้อนี้ ในโรมบทที่
1 ว่า จะเป็นใครหรือวัฒนธรรมใดนั้น ไม่สำคัญ แต่มนุษย์ทุกคนที่เคยมีชีวิตอยู่
ล้วนได้รู้เกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระเจ้าแล้ว เปาโลกล่าวว่า โดยจิตสำนึก
มนุษย์ทุกคนรู้ว่าพระเจ้าดำรงอยู่ มนุษย์สามารถใช้เหตุผล มีจิตสำนึก
และโดยผ่านสิ่งที่ถูกสร้างไว้ในโลกนี้
ธรรมชาติอันวิเศษของพระเจาก็เป็นที่ประจักษ์ ดังนั้น
มนุษย์ทุกคนจึงรู้ว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่

—ศาสตราจารย์คลีท ฮักซ์

เปาโลกล่าวไว้ในโรม 1:20 ดังนี้:

เพราะตั้งแต่ทรงสร้างโลก
เราก็เห็นและเข้าใจสภาวะที่เราไม่อาจมองเห็นได้ของพระเจ้า
คืออูทธานภาพนิรันดร์และเทวสภาพของพระองค์อย่างชัดเจน จากสิ่งที่ทรงสร้าง
ดังนั้นมนุษย์จึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย (โรม 1:20)

การเปิดเผยทั่วไปนั้นกำหนดพันธะให้ผู้ไม่เชื่อภายนอกพันธสัญญากับอิสราเอล
และพันธสัญญาฉบับใหม่ต้องยอมรับและปรนนิบัติพระเจ้าผู้สร้าง
ผลก็คือ ผู้ไม่เชื่อเหล่านี้ก็ประสบกับผลลัพธ์แห่งพระพร
หรือการสาปแช่งตามที่พระเจ้าเห็นสมควร บ่อยครั้ง
พระเจ้าประทานพระพรชั่วคราวแก่ผู้ไม่เชื่อที่ไม่เคยเข้ามาเกี่ยวข้องกับอิสราเอลหรือคริสตจักรเลย
และพระองค์ก็เทศาภิบาลแข่งขันชั่วคราวลงบนพวกเขาตามดำริ แต่พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า
เมื่อถึงการพิพากษาครั้งใหญ่
พระพรและคำสาปแช่งชั่วคราวของพระเจ้าในชีวิตนี้จะนำไปสู่คำสาปแช่งนิรันดร์สำหรับผู้ไม่เชื่อเหล่านี้

ตรงกันข้ามกับผู้ไม่เชื่อที่ถูกแยกออกจากพันธสัญญา
การใช้พลวัตแห่งพันธสัญญานั้นแตกต่าง ไปสำหรับผู้ไม่เชื่อที่ถูกรวมเข้าในพันธสัญญาของพระเจ้ากับ
อิสราเอลและพันธสัญญาฉบับใหม่

ผู้ไม่เชื่อที่ถูกรวมเข้า

ประการแรก พระเจ้าได้สำแดงพระมหากرณาธิคุณอย่างมากต่อคนเหล่านี้ จริงอยู่ พวกเขายังไม่ได้รับความรอดนิรันดร แต่แม้กระนั้น พระเจ้าก็ได้สำแดงพระเมตตาใหญ่หลวงต่อผู้ไม่เชื่อที่ถูกรวมเข้ากับประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ในโรม 9:4 อัครทูตเปาโลสะท้อนถึงประโยชน์ต่างๆ ที่แม้ผู้ไม่เชื่อในอิสราเอลก็ยังได้รับ ท่านเขียนดังนี้:

พวกเขาได้เป็นบุตรของพระเจ้า ได้รับพระเกียรติสิริของพระเจ้า ได้รับพันธสัญญา บทบัญญัติ พิธีนมัสการในพระวิหาร และพระสัญญาต่างๆ (โรม 9:4)

พระเจ้าสำแดงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่กว่าแก่ผู้ไม่เชื่อที่อยู่ในพันธสัญญาของพระเจ้ากับอิสราเอล ยิ่งกว่าคนเหล่านั้นที่อยู่นอกพันธสัญญาเหล่านี้ และสิ่งนี้ก็เป็นจริงสำหรับผู้ไม่เชื่อที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรด้วย

ในพันธสัญญาเดิม

ทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อในอิสราเอลก็ได้รับการปลดปล่อยทางกายภาพจากการเป็นทาสในอียิปต์ พวกเขาทุกคนได้รับของขวัญอันเป็นพระบัญญัติของพระเจ้าที่ภูเขาซีนาย พวกเขาทั้งปวงยึดครองแผ่นดินพระสัญญา พวกเขาได้รับพระพรในรัชกาลของดาวิด และโซโลมอน และในแนวทางเดียวกัน

ผู้ไม่เชื่อภายในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ก็ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เพราะความเกี่ยวข้องกับพระกายพระคริสต์ พวกเขาได้ยินการประกาศพระวาทะ พวกเขามีส่วนร่วมในกิจการของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในแนวทางนี้และอีกมากมาย พระเจ้าได้สำแดงพระมหากرณาธิคุณแก่ผู้ไม่เชื่อในอิสราเอลยุคพันธสัญญาเดิมและในคริสตจักรยุคพันธสัญญาใหม่

ควบคู่ไปกับการได้รับพระมหากرณาธิคุณจากพระเจ้า

ผู้ไม่เชื่อในพันธสัญญาประชาชาติของอิสราเอล

และในพันธสัญญาฉบับใหม่ต่างก็มีพันธะที่จะต้องปรนนิบัติพระเจ้าอย่างจงรักภักดี

พวกเขาได้รับความรู้มากกว่าคนอื่นเกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้า ดังนั้น

พระเจ้าจึงกำหนดมาตรฐานแห่งการเชื่อฟังที่สูงกว่าสำหรับพวกเขา ตามที่พระเยซูอธิบายในลูกา 12:48:

ทุกคนที่ได้รับมากจะถูกเรียกร้องมาก

และคนที่ได้รับมอบหมายไว้มากจะถูกเรียกร้องมากยิ่งขึ้นกว่า (ลูกา 12:48)

คนเหล่านั้นที่เรียนรู้ความจริงแห่งพระวาทะของพระเจ้า

และคนเหล่านั้นที่รู้จักพระมรรคาของพระองค์ ก็ต้องรับผิดชอบในสิ่งที่พวกเขาได้รับ

พระคัมภีร์ยังบอกด้วยว่าผู้ไม่เชื่อที่อยู่ในพันธสัญญาประชาชาติของอิสราเอลและในพันธสัญญาฉบับใหม่ ก็มีประสบการณ์กับผลลัพธ์แห่งพระพรและคำสาปแช่งจากพระเจ้าเช่นกัน

ตามที่พระเจ้ากำหนด พวกเขาได้รับพระพรและคำสาปแช่งชั่วคราวอันแตกต่างกันไปในชีวิตนี้

แต่ถ้าพวกเขาไม่มีความศรัทธาในการช่วยให้รอดของพระคริสต์

ในวันแห่งการพิพากษาครั้งใหญ่

พระพรและคำสาปแช่งเหล่านี้ก็จะนำไปสู่คำสาปแช่งนิรันดรของพระเจ้า

และพวกเขาก็จะอยู่ภายใต้คำพิพากษาของพระเจ้าตลอดกาล ในฮีบรู 10:28-29

ผู้เขียนได้เขียนเกี่ยวกับการพิพากษานิรันดรที่จะมาถึงผู้ไม่เชื่อที่อยู่ในพันธสัญญาฉบับใหม่

คนใดฝ่าฝืนบทบัญญัติของโมเสส

หากมีพยานสองหรือสามคนยังต้องตายโดยปราศจากความ
เมตตา ท่านคิดว่าผู้ที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า
ทำราวกับว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์นั้น
ไม่ศักดิ์สิทธิ์และลบหลู่พระวิญญาณแห่งพระคุณ
สมควรจะรับโทษหนักมากกว่านั้นสักเพียงใด? (ฮีบรู 10:28-29)

จงสังเกตในข้อนี้ว่าคนเหล่านี้ “ถูกชำระให้บริสุทธิ์” โดย “พระโลหิตแห่งพันธสัญญา”
นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาได้รับความรอดนี้รันตร์แล้ว
แต่หมายความว่าพวกเขาถูกแยกออกจากโลกนี้ในฐานะผู้มีส่วนร่วมในพันธสัญญาฉบับใหม่
และเมื่อคนเหล่านี้กบฏต่อพระเจ้า เหมือนที่พวกเขากระทำเสมอในระดับใดระดับหนึ่ง
ก็คาดผลได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือ การพิพากษานี้รันตร์ของพระเจ้า คือ
การพิพากษาที่พระองค์สงวนไว้สำหรับศัตรูของพระองค์
เราได้พิจารณาผู้ไม่เชื่อที่ถูกแยกออก
และถูกรวมเข้าในพันธสัญญาประชาชาติของอิสราเอลและพันธสัญญาฉบับใหม่แล้ว บัดนี้
เราจะดูว่าผู้เชื่อแท้ ซึ่งถูกรวมเข้าในพันธสัญญาเหล่านี้
มีประสบการณ์อย่างไรกับพลวัตแห่งปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้า

ผู้เชื่อที่ถูกรวมเข้า

พระมหากษัตริย์ของพระเจ้าที่สำแดงแก่ผู้เชื่อแท้้นั้นมากมายเหลือคณานับ
โดยรวมไปถึงการอภัยโทษบาปและการมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าชั่วนิรันตร์
ตามที่เปาโลเขียนไว้ในโรม 8:1-2:

เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงไม่มีการลงโทษแก่บรรดาผู้ที่อยู่ในพระเยซู
คริสต์ เพราะว่าโดยทางพระเยซูคริสต์
กฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตได้ปลดปล่อยท่านให้เป็นอิสระจากกฎแห่งบาปและความ
ตาย (โรม 8:1-2)

พระเจ้ารักเราจนถึงกับส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อรับโทษแทนความบาปของเรา
เพื่อทนทุกข์ทรมานแทนเรา
และเพื่อช่วยเราให้รอดพ้นจากการถูกปรับโทษเพราะเราได้ทำตัวของเราเอง ดังนั้น
สิ่งนี้น่าจะให้กำลังใจเราอย่างมาก แท้จริงแล้ว
เปาโลหยิบยกประเด็นนี้มากล่าวถึงในโรม 8 และหนุนใจเราด้วยถ้อยคำดังนี้:
ท่านกล่าวว่า “พระองค์ผู้ไม่ได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์
แต่ได้ประทานพระบุตรนั้นแก่เราทุกคน
พระองค์จะไม่ยิ่งทรงเมตตาประทานสิ่งสารพัดแก่เราพร้อมกับพระบุตรหรือ?”
ดังนั้น ในการที่พระเจ้าได้ประทานพระบุตรของพระองค์แก่เรา
พระองค์ได้สำแดงความรักอย่างแน่ชัด อย่างถึงที่สุด และอย่างสุดยอด
เราจึงควรวางใจในพระองค์และมั่นใจว่าพระองค์รักเราจริง ๆ

—ดร. แบรินดอน ดี โครว์

ในเวลาเดียวกัน เมื่อเราเป็นอิสระจากการถูกปรับโทษตามพระบัญญัติของพระเจ้าแล้ว
เราจึงถูกเรียกให้ถวายการรับใช้อย่างภักดีต่อพระเจ้าด้วยความกตัญญูในสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำเพื่อ

เราในพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้ ในโรม 8:7 เปาโลจึงชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อดังนี้:

จิตใจที่เต็มไปด้วยบาปก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของพระเจ้า (โรม 8:7)

ตรงกันข้าม จิตใจที่รักพระเจ้าย่อมจำนนต่อพระบัญญัติของพระองค์ ดังนั้น ในโรม 8:12-13 เปาโลจึงกล่าวต่อไปว่า:

เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย... ถ้าท่านดำเนินชีวิตตามวิสัยบาป ท่านก็จะตาย... (โรม 8:12-13)

ผู้เชื่อนั้นมีพันธะที่จะดำเนินชีวิตแตกต่างจากผู้ไม่เชื่อ นั่นคือ พวกเขามีพันธะที่ต้องยอมจำนนต่อพระบัญญัติของพระเจ้า มิใช่เพื่อให้ได้มาซึ่งความรอด แต่เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าสำหรับความรอดที่พระองค์ได้ประทานมาแล้วโดยพระคุณของพระองค์

เช่นเดียวกับชาวอิสราเอลในยกพันธสัญญาเดิม คริสเตียนต้องปฏิบัติตามกฎข้อบังคับต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เพื่อทดสอบและพิสูจน์ศรัทธาของตน ผู้เชื่อแท้ในพันธสัญญาเดิมถูกเรียกให้เชื่อฟังบัญญัติของโมเสสเพื่อเป็นการทดสอบศรัทธาของเขา คริสเตียนในพันธสัญญาใหม่ก็ถูกเรียกให้เข้าสู่การทดสอบในลักษณะเดียวกัน เปาโลกล่าวกับชาวโครินธ์ใน 2 โครินธ์ 13:5:

จงสำรวจตนเองว่าท่านตั้งมั่นในความเชื่อหรือไม่ จงทดสอบตัวเอง ท่านไม่ประจักษ์หรือว่าพระเยซูคริสต์ทรงอยู่ในท่าน แน่แน่นอนนอกจากว่าท่านไม่ผ่านการทดสอบ? (2 โครินธ์ 13:5)

พระคริสต์คือพระบุตรผู้เชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก็ถูกนับเป็นความชอบธรรมของเราเพื่อเป็นหลักประกันความมั่นคงแห่งความรอดนิรันดรของเรา แต่เมื่อเราดำเนินชีวิตประจำวัน เราต้องพิสูจน์ความรอดที่พระเจ้าประทานแก่เรา เปาโลจึงหนุนใจชาวฟิลิปปี ในฟิลิปปี 2:12 ว่า:

จงบากบั่นต่อไปด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่นจนกระทั่งความรอดของท่านบรรลุผล (ฟิลิปปี 2:12)

ตามที่เราคาดหมาย ผู้เชื่อแท้ในพันธสัญญาประชาชาติของอิสราเอลและในพันธสัญญาฉบับใหม่ก็มีประสบการณ์กับผลลัพธ์ของการเชื่อฟังและการไม่เชื่อฟังในหลากหลายรูปแบบ ในด้านหนึ่ง ตามที่พระเจ้าได้กำหนดด้วยพระปัญญาของพระองค์ ผู้เชื่อแท้มีประสบการณ์กับพระพรชั่วคราวต่าง ๆ เราได้รับพระพรแห่งพระวิญญาณของพระเจ้ามากมาย และนอกเหนือจากนี้ พระเจ้าประทานพระพรด้านกายภาพแก่คนของพระองค์ด้วย แต่เงื่อนไขตรงกันข้ามก็เป็นจริงเช่นกัน พระเจ้าฝึกฝนลูกที่แท้จริงของพระองค์โดยผ่านการฝึกวินัยในฮีบรู 12:6 ผู้เขียนอ้างอิงพันธสัญญาเดิมเมื่อท่านอธิบายเรื่องนี้ ดังนี้:

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และทรงลงโทษทุกคนที่ทรงรับเป็นบุตร" (ฮีบรู 12:6)

แม้จะมีประสบการณ์ผสมผสานกันระหว่างพระพรและคำสาปแช่งชั่วคราวสำหรับผู้เชื่อแท้

ในชีวิตนี้ แต่ก็มีมีความแตกต่างที่สำคัญยิ่งระหว่างระหว่างผู้ไม่เชื่อและผู้เชื่อ เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาด้วยสง่าราศี ผู้เชื่อแท้เท่านั้นจะรับประสบการณ์กับพระพรของพระเจ้า ตามที่เราอ่านพบในวิวรณ์ 21:7:

ผู้ที่มิชยชนจะจะได้รับทั้งหมดนี้เป็นกรรมสิทธิ์
เราจะเป็พระเจ้าของเขาและเขาจะเป็บุตรของเรา (วิวรณ์ 21:7)

เมื่อเราศึกษาพันธสัญญาเดิมต่อไป ก็สำคัญอย่างยิ่งที่เราต้องจำไว้เสมอในเรื่องการแบ่งมนุษยชาติออกเป็นสามกลุ่ม และแนวทางที่พลวัตของพันธสัญญาถูกใช้กับแต่ละกลุ่มเหล่านั้น และจดจำเรื่องความแตกต่างระหว่างผู้ไม่เชื่อนอกพันธสัญญาประชาชาติและนอกพันธสัญญาฉบับใหม่ ผู้ไม่เชื่อในพันธสัญญาเหล่านี้ และผู้เชื่อแท้ในพันธสัญญาเหล่านี้ จะเสริมความเข้าใจของเราเกี่ยวกับสิ่งที่พันธสัญญาเดิมสื่อกับชาวอิสราเอลโบราณที่ได้อ่านพันธสัญญาเดิมเป็นกลุ่มแรก จะทำให้เราพร้อม และเข้าใจว่าจะประยุกต์ใช้กับเราในปัจจุบันอย่างไร

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้แนะนำหลักคิดในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพันธสัญญาของพระเจ้า เราได้เห็นพระเจ้าขับเคลื่อนแผ่นดินของพระองค์ผ่านพันธสัญญาต่าง ๆ เราได้ศึกษาประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ และเรียนรู้ว่าพันธสัญญาของพระเจ้าโดยผ่านอาดัม โนอาห์ อับราฮัม โมเสส ดาวิด และพันธสัญญาฉบับใหม่ เน้นที่นโยบายของแผ่นดินพระเจ้าสำหรับยุคสมัยแตกต่างกัน นอกจากนั้น เราได้สำรวจพลวัตพื้นฐานของพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า ความจงรักภักดีของมนุษย์ และผลลัพธ์แห่งพระพรหรือการสาปแช่ง อันกำหนดลักษณะพิเศษของปฏิสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและประชากรแห่งพันธสัญญาของพระองค์ในทศวรรษของพันธสัญญา และท้ายที่สุด เราได้สำรวจว่าพลวัตเหล่านี้ถูกใช้กับคนประเภทต่าง ๆ อย่างไรตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่มและในปัจจุบัน

คงยาก

หากเน้นย้ำถึงความสำคัญของพันธสัญญาพระเจ้าว่าเป็นเรื่องที่จะเข้าใจพันธสัญญาเดิมได้ หากแต่ผู้เขียนพระคัมภีร์ทุกเล่มรู้ว่าพระเจ้าขับเคลื่อนแผ่นดินของพระองค์โดยผ่านพันธสัญญาเมื่อเป็นดังนี้ ความสำคัญของคำสอนทุกข้อในทุกหน้าของพันธสัญญาเดิมจึงมีรากฐานอยู่ในกรอบการทำงานของพันธสัญญาของพระเจ้า เราปรนนิบัติพระคริสต์ผู้นำมาซึ่งพันธสัญญาฉบับใหม่ และในฐานะผู้ที่ติดตามพระองค์ เราต้องเรียนรู้ให้ได้มากที่สุดจากพันธสัญญาของพระเจ้าจากพันธสัญญาเดิม เพื่อเราจะมีชีวิตเพื่อพระองค์ในยุคนี้ การปลุกความมุ่งมั่นของเราขึ้นมาใหม่ ให้จริงจังกับนโยบายของพันธสัญญาของพระเจ้าในพระคัมภีร์จะนำเราไปสู่ชีวิตนิรันดร์กับพระคริสต์ในแผ่นดินอันเต็มบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของพระองค์

ดร. ริชาร์ด พเรตต์ จูเนียร์ เป็นผู้ร่วมก่อตั้งและประธานของ องค์กร “พันธกิจรับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม” (Third Millennium Ministries) ท่านดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) เป็นเวลากว่า 20 ปี และเป็นประธานภาควิชาพันธสัญญาเดิม ในฐานะผู้รับใช้ที่ได้รับการสถาปนา ดร. พเรตต์เดินทางอย่างกว้างขวางเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและทำการสอนสอน ท่านศึกษาที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เวสต์มินสเตอร์ (Westminster Theological Seminary) ได้รับปริญญาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมยูเนียน (Union Theological Seminary) และสำเร็จการศึกษาระดับศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตด้านพันธสัญญาเดิมศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ดร. พเรตต์เป็นบรรณาธิการทั่วไปของ “พระคัมภีร์ฉบับนานาชาติใหม่เพื่อจิตวิญญาณแห่งปฏิรูปศึกษา” (NIV Spirit of the Reformation Study Bible) และเป็นหนึ่งในผู้แปล “พระคัมภีร์ฉบับชีวิตใหม่” (New Living Translation) นอกจากนี้ ท่านยังได้เขียนบทความและหนังสืออีกมากมาย ซึ่งรวมถึง “จงอธิษฐานด้วยดวงตาที่เปิดอยู่” (Pray with Your Eyes Open) “ทุกความคิดได้ความควบคุม” (Every Thought Captive) “สร้างไว้ให้มีศักดิ์ศรี” (Designed for Dignity) “พระองค์ประทานเรื่องราวแก่เรา” (He Gave Us Stories) “อรรถาธิบายสำหรับ 1 และ 2 พงศาวดาร” (Commentary on 1 & 2 Chronicles) และ “อรรถาธิบาย 1 และ 2 โครินธ์”

ดร. เดวิด คอร์เรีย เป็นรองศาสตราจารย์ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมซาน ปาบโล ในเมืองเมริดา ประเทศเม็กซิโก และเป็นผู้อำนวยการของ สถาบันเน็กซ์แห่งเม็กซิโก และยังทำหน้าที่เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรเพรสไบทีเรียนของพระเยซู ในเมืองโปเรกรโซ

ดร. แบรินดอน ดี โครว์ เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาใหม่ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์เวสต์มินสเตอร์

คุณเอริฟ อาเทฟ ฟาฮิม สอนอยู่ ณ โรงเรียนศาสนศาสตร์ อเล็กซานเดรีย ในอียิปต์

ศาสตราจารย์ ไมเคิล กโลโด เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ในเมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ศาสตราจารย์คลีท ฮักซ์ เป็นผู้อำนวยการและนักปกป้องความเชื่อเพื่อต่อต้านลัทธิ ณ ศูนย์ทรัพยากรเพื่อศรัทธาพิทักษ์ (Apologetics Resource Center) ในเมืองเบอร์มิงแฮม มลรัฐอลาบามา

ดร. แบริดลีย์ ที จอห์นสัน เป็นศาสตราจารย์วุฒิคุณ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี และเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรเมโธดิสต์ เวสต์ลีย์ แชนเปเปล ยูไนเต็ด ในเมืองนิโคลัสวิลล์ มลรัฐเคนทักกี

ดร. แมทธิว นิวเคิร์ก เป็นอธิการบดี และศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมโครสท์ โบเบิ้ล เมืองโอกาซากิ ประเทศญี่ปุ่น

ดร. เจฟฟรีย์ เจ นิเฮาส์ เป็นศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมกอร์ดอน-คอนเวลล์

ดร. ไมค์ รอสส์ สอนวิชาศาสนศาสตร์เชิงปฏิบัติ ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมปฏิรูป ที่เมืองชาร์ลอตต์ มลรัฐนอร์ทแคโรไลนา และเป็นอดีตศิษย์ยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรพันธสัญญาของพระคริสต์ ในเมืองแมทริว มลรัฐนอร์ทแคโรไลนา

ดร. ไบรอัน ดี รัสเซล เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษา และเป็นคณบดีสำนักวิชาพันธกิจในเขตเมือง ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมแอสบิวรี ในเมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. วุยานี ซินโต เป็นอาจารย์ ณ วิทยาลัยจอร์จ ไวท์ฟีลด์ ในแอฟริกาใต้

ดร. มาร์ค สเตราสส์ เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่ ที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมเบ็ธเอล ชานติเอโก

ดร. ดีเรค ดับเบิลยู เอช โธมัส เป็นศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์เชิงระบบและเชิงประวัติศาสตร์ ที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมปฏิรูป ในแอตแลนตา

ดร. สตีเฟน เวลล์ม เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์คริสเตียน ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์นแบ็บติสต์